

Hihető és vonzó alternatívák,

amelyek emellett emberibbek és koherensebbek (tehát tudományosan is helytállóbbak) is, mint sok eddigi berögzült szokás.

1. TÉMA: MAGAS SZINTŰ SZEXUÁLIS MORÁL A FIATALOK SZÁMÁRA: Aki mindent megtilt, azzal csak azt éri el, hogy végül „mindent” megtesznek!

EZÉRT: Érvelés a fiatalok szexuális moráljának középutas megközelítése mellett! És itt nyugodtan hivatkozhatunk a valódi Jézus elkötelezettségére! Hiszen ő mindenestre teljesen más volt, mint az, aki a Bibliában szerepel, és akit az egyházak hirdetnek. Csak annyit mondjunk el: a bűnbeesés történetében, vagyis Ádám és Éva történetében a szégyen átkának büntetéséről van szó. És ha igaz, hogy Jézus magát a második Ádámnak tekintette, akkor ez azt is jelentené, hogy neki is az volt a célja, hogy legyőzze ezt az átkot – természetesen az emberek megfelelő viselkedése mellett, ami a szexuális erkölcsöt illeti, a „nem minden és nem semmi!” mottó szerint.

És ebből a mottóból számos érdekes – és, úgy vélem, nagyon vonzó, ugyanakkor nagyon „gyermeki-ártatlan lehetőség” is adódik!

2. TÉMA: VALLÁS ÉS EGYHÁZ: Jézus mindenki számára: keresztényeknek, muszlimoknak, zsidóknak, és azoknak is, akik elutasítják minden vallást és egyházat!

Valójában a mai teológusok mindegyike, legalábbis a német nyelvterületen, egyetért abban, hogy az evangéliumok szerzői nem voltak Jézus tanítványai, vagyis a szerzők neveit a valódi, ismeretlen (tehát névtelen) szerzők találták ki, és egyébként is...

De mi volt valójában 2000 évvel ezelőtt? Az igazság valószínűleg az, hogy a szexuális visszaélésekkel kapcsolatos ilyen történetek nem csak ma léteznek, hanem mindig is léteztek, és micsoda módon! És a prostituáltakkal való barátsága révén ezt Jézus is észrevette a maga idejében – és nyilvánosan fellépett ellene. Ez természetesen egyáltalán nem tetszett a háttérből irányítóknak, ezért gondoskodtak arról, hogy eltávolítsák az útból...

A szöveg sajnos kissé olvashatatlan, valószínűleg a sok másolás miatt, ezért itt egy kicsit érthetőbben – és logikusan rögtön le is fordítva. Tehát

HORUS	5,000 YEARS AGO	BORN OF A VIRGIN STAR IN THE EAST WALKED ON WATER HEALED THE SICK RESTORED SIGHT CRUCIFIED DEAD FOR 3 DAYS RESURRECTED		
MITHRA	3,200 YEARS AGO	BORN OF A VIRGIN BORN ON DECEMBER 25 STAR IN THE EAST HAD 12 DISCIPLES PERFORMED MIRACLES DEAD FOR 3 DAYS RESURRECTED		
KRISHNA	2,900 YEARS AGO	BORN OF A VIRGIN STAR IN THE EAST PERFORMED MIRACLES CALLED "SON OF GOD" SON OF A CARPENTER RESURRECTED		
DIONYSUS	2,500 YEARS AGO	BORN OF A VIRGIN BORN ON DECEMBER 25 TRAVELING TEACHER TURNED WATER INTO WINE CALLED "HOLY CHILD"		
JESUS CHRIST	2,000 YEARS AGO			
 ALL OF THE ABOVE				

HORUS 5000 évvel ezelőtt:

szüztől született

a keleti csillag

a vízen sétált

meggyógyította a betegeket

a vakokat látóvá tette

keresztre feszítették

három napig halott volt

feltámadt a halálból

és hasonlóan

MITHRAS 3200 évvel ezelőtt

KRISHNA 2900 évvel ezelőtt

DIONYSOS 2500 évvel ezelőtt, Iránból, Indiából, Görögországból

Úgy gondolom, hogy Jézus esetében egy „esemény” valóban megtörtént, nevezetesen a keresztre feszítés. És „ők” aztán „felépítették” a többi eseményt köré.

Az, hogy ezek a istenmítoszok,

a szűz születésétől kezdve az „istenfiának a halálból való feltámadásáig”, mind Jézusra is illenek, nem lehet véletlen, ennyi véletlen egyszerűen lehetetlen. Ebben a felsorolásban, amelyet egy amerikai barátomtól kaptam, még az sem szerepel, hogy Jézus utolsó vacsorája kenyérral és borral a tanítványaival egyáltalán nem is történt meg, hanem a Mithras-

kultuszból származik. Ott is volt ilyen búcsúvacsora kenyérrel és borral. Nem mindez egyértelmű megerősítése annak, hogy Jézus életrajza, ahogyan azt a Bibliából ismerjük, egy tudatos, nagyon mesterséges összeállítás? És miért, és ki alkotta meg?

És egy nagyra becsült mester igazi követője sem sző ilyen istenmeséket róla – sem ma, sem régen! Egy ilyen kérdésben biztosan nincsenek mentalitásbeli különbségek! Az igazi követők – és Jézus esetében, nyilvános beszédei alapján, biztosan sokan voltak –, akik még azután is megpróbálták halála után az ő szellemében folytatni a munkát, sokkal inkább megpróbálnák kiemelni mesterük különlegességét, és azt a lehető legjobban és leghitelesebben, és mindenekelőtt olyan történetek nélkül, amelyek nagyon mesének hangzanak, átadni az utókor számára.

Ki más jöhetne szóba ilyen „kitalációk” esetében?

Az egyetlenek, akik ilyen hamisításokat tehetnek, inkább az ellenfelei lehetnek – és Jézusnak elég volt belőlük! Tehát Jézus esetében valószínűleg azok az emberek voltak, akik a keresztre feszítették. Ők ugyanis halála után látták, hogy a jogtalan gyilkosság áldozatának elkötelezettsége még korántsem ért véget. És mivel túl sok volt az ilyen követő, akiket az ellenzék egyáltalán nem ismert, és akiket ezért nem is tudtak felkutatni és eltüntetni, ez volt tőlük a legrafináltabb és legálmokabb lépés, hogy „damnatio memoriae” révén hamisítsák meg Jézus valódi életrajzát, azáltal, hogy egy állítólagos „valódi történetet” terjesztettek erről a Jézusról – pontosan azt, amelyben istenek szerepelnek. És hogy végül még írásos szövegeket is készítettek erről. Az evangéliumok stb. tehát Jézus ellenfeleinek művei?!

A főszereplő itt valószínűleg az a <korábbi> Jézus-ellenes Pál volt, akinek természetesen a damaszkuszi úton soha nem jelent meg a feltámadt Jézus, hogy bármiféle magánjelenést közöljön vele. Így Pál soha nem is tért meg. Mindez kitaláció. Pál mindig is Jézus és követőinek ellensége maradt, csupán taktikát váltott, hogy hatékonyabban harcolhasson Jézus elkötelezettsége ellen. A politikai forradalmár Jézusból most a zsidók felismerhetetlen Messiását (= „Krisztust”) csinált stb., és kitalált egy új vallást, amelyet a valódi Jézus biztosan nem akart. Valahogyan sikerült neki „beépülnie” Jézus követői közé, és Jézus apostolává tennie magát. És ha figyelembe vesszük, hogy Jézust Kr. u. 30 vagy 31-ben keresztre feszítették, és Pál állítólagos damaszkuszi élménye Kr. u. 31 vagy 32-ben (mindig a Wikipédiát követve), akkor ez azt jelenti, hogy a Jézusról szóló hazugságok gyakorlatilag közvetlenül halála után terjedtek el, így azok (legalábbis eddig) elválaszthatatlanul összeforrtak a Jézusról szóló igaz történetekkel, így az igazság és a hazugság már nem különböztethető meg egymástól. Bár az igazi Jézus követői kezdetben rendkívül szkeptikusak voltak, végül engedtek, valószínűleg zsarolás miatt. Mindenesetre Pál és Jézus más ellenzői teljesen eltorzították és így teljesen hatástalanították Jézus szolgálatát. Tehát Jézus nem volt Isten fia?

Tehát Jézus nem volt Isten fia? Határozottan nem! Hiszen mit is jelent az a „Isten fia”? Az „Isten fia” kifejezés egyértelműen az ókori mitológiák kitalációja. Így az egyiptomi fáraót is „Isten fiának” tartották. És ezeket a mitológiákat átvitték Jézusra. Ez volt ellenfelei legügyesebb lépése, hogy valótlán kultikus tárgyat csináltak belőle, és így leértékelve forradalmi elkötelezettségét itt és most.

3. TÉMA: A legvalószínűbb és leglogikusabb ok Jézus brutális igazságtalan meggyilkolására és életrajzának hamisítására az, hogy látszólag összetűzésbe került az akkori védelmi pénzt zsaroló maffiával (vagy talán egy klánnal?).

A teológusok – mind az evangélikusok, mind a katolikusok – meglehetősen egyhangú véleménye az, hogy barátságban állt prostituáltakkal – és vámosokkal is (a megfelelő fordítás valószínűleg „adószedő”), de ennél tovább nem kutatnak. Akkor ezt tegyük meg itt: A nőkkel folytatott beszélgetések során (miről szóltak azok?) biztosan megtudta, hogyan működik a „két tanú elve” („vagy szexelsz velünk – ami nagyon gyakran a prostitúcióba való toborzást jelentette – vagy feljelentünk a bíróságon, hogy rajtakaptunk, amint a saját férjedtől eltérő férfival szexeltél, és akkor kivégeznek”) a prostitúcióra zsarolták őket, majd „védelmi pénz” cserébe kizsákmányolták őket.

És az adóbeszedőktől valószínűleg megtudta, hogy nemcsak a bérleti díjat kellett befizetniük az illetékes hatóságoknak, hanem egy tetemes védelmi díjat is „védőiknek” (vagy „háttérembereknek”) is, akik bizonyos értelemben szükségesek voltak – biztosan a prostituáltak esetében is. Azonban náluk az volt a probléma, hogy „védelemre szoruló foglalkozásukra” nagyrészt zsarolással kényszerítették őket.

Jézus pedig nyilvános beszédeiben elítélte ezeket a maffiaszerű gyakorlatokat – és hogy hallhassák őt, az emberek még a sivatagba is követték! Valószínűleg éppen néhány nőnek is felderengett, mi volt a háttérben, hogy egyszer ők maguk is úgy jártak, mint a „hivatásos prostituáltak” – és hogy egyáltalán nem volt bűnük, hanem egyszerűen csak zsarolták őket. És lehetséges, hogy Jézusnak is voltak ötletei arra, hogyan lehetne ezeket a visszasságokat megváltoztatni. Az viszont, amit az Újszövetség szerzői el akarnak hitetni velünk, hogy az akkori emberek olyan mondásokat akartak hallani, mint „Boldogok a szegények szellemében, mert övék a mennyek országa”, az biztosan nem igaz – mennyire naivnak és fejletlennek tartjuk ma az akkori embereket, hogy Jézust a sivatagba követték, hogy ilyen vallási ostobaságokat hallgassanak?

Megjegyzés: Természetesen voltak törvények az ilyen törvények visszaélése ellen! Így azok, akik hamisan vádoltak meg valakit, és ez kiderült, ugyanazt a büntetést kapták, amelyet egyébként a vádlott kapott volna – ha kiderült volna, hogy a vád hamis volt.

Ha értelmezem a „Jézus és a bűnös nő” című festményt (Rosenberg erőd, Kronach), akkor a festő, Lucas Cranach az idősebb (1472–1553) ugyanúgy látta a János evangéliumában szereplő történetet, mint én, vagyis hogy ez egy valódi bűnügyi

történet. Úgy gondolom, ennél egyértelműbben nem is lehetne megfesteni, ha a Möchtegernsteinig-iakat bűnözőknek tekintjük; mindenesetre nem úgy néznek ki, mint szűk látókörű erkölcsi prédikátorok. És a két „bölc, idősebb úr” is a jobb hátsó sarokban tipikus, magasan képzett teológusok és filozófusok, akik éppen „ilyen dolgokban” mindig csak a felszínt látják, és egyáltalán nem tudják (vagy nem akarják tudni), mi zajlik valójában. Így a bűnözők továbbra is azt tehetnek, amit akarnak, és ahogy akarnak. Legalábbis én lenyűgöző képnek találok! Már tudom is, miért festettem meg magamnak Vietnamban a valószínűleg eredeti változatot (miután kapcsolatba kerültem a bajor festménygyűjteményekkel)! Egyébként: Rupert Lay jezsuita (1929 – 2023) egy előadásában úgy véli, hogy a bűnös nő megmentéséről szóló elbeszélés hitelesebb, mint a János-evangélium többi része – és én, figyelembe véve a szövegben említett három könyvet, még ennél is hitelesebbnek tartom, mint (szinte) az egész többi evangéliumot.

De hogyan bizonyíthatná valaki, hogy a vád hamis volt? És még ha ilyen bizonyíték valaha is sikerülne, ami önmagában is aligha lehetséges volt, mert a háttéremberek/maffiózók és a bírák alapvetően „egy csónakban eveztek”, akkor a felmentett személy biztosan nem örülhetne sokáig az életének – hamarosan a maffiatagok bosszút állnának leleplezett és kivégzett társukon. És ha valaki nyilvánosan feljelenené ezeket a gyakorlatokat, akkor gondoskodnának róla, hogy az illető drágán fizessen a bátorságáért – és hogy ez hogyan működött, azt Jézus történetéből tudjuk. A blaszfémia vádja mindig bejön, Jézus esetében pedig még egy vád is a rómaiak előtt, miszerint lázadást tervezett. És ha a vád sikeres volt, akkor a keresztre feszítés büntetése következett. Tehát ezt senki sem merete megtenni – és Jézus volt itt a nagy és nagyszerű kivétel, aki egyszer meg merete tenni.

Mindenesetre feltétlenül meg kellett akadályozni Jézus elkötelezettségének tartós sikerét. Mert az mind a maffiózók, mind a „vallási emberek” számára katasztrófa lett volna. És minden emléket is ki kellett törölni a valódi Jézusról, aki merete nyilvánosságra hozni a bűnözői gyakorlatokat.

Igen, a „vallási emberek” is általában teljes mértékben benne vannak az ilyen bűnözői gyakorlatokban – egyszerűen azért, mert elfordítják a tekintetüket, mert mindez nem érdekli őket. Mert egyáltalán nem akarnak tudni arról, mi folyik ott, elvégre a munkájuk a bűnök megbocsátása és az emberek Istenhez vezetése. Ez ugyan nagyon szent és istenfélőnek tűnik, de a hívők életgyakorlatában egyáltalán semmit sem ér. Őket ez egyáltalán nem érdekli, és így egyáltalán nincs érdekük abban, hogy az emberek ésszerűen éljék a magas erkölcsi elveket, hanem sokkal inkább abban, hogy ne éljék azokat, hogy büntudatot vagy rossz lelkiismeretet fejlesszenek ki. Mert ők is üzletemberek, és üzleti modelljük éppen Isten irgalmának és a bűnök megbocsátásának hirdetése. Ehhez pedig valamilyen szertartásokat szerveznek, amelyek látszatsegítséget nyújtanak, de a vallási vezetők drágán fizettetik magukat értük – és amelyek valójában egyáltalán nem segítenek.

4. TÉMA: A zsidó, vagyis a valódi Jézus

Az a Jézus, akit a Bibliából, vagyis az Újszövetségből ismerünk, minden bizonnyal egy teljesen kitalált figura; ez a konstrukció, amelyben szerepel Isten fiának szüztől való születése, a csodatörténetek, a feltámadás és a mennybemenetel, semmiképpen sem létezett. Természetesen ennek a Jézusnak a megalkotói nem voltak buták – ezért beépítettek olyan epizódokat is a valódi Jézusról, amelyek valóban léteztek, és amelyek még sok kortársuk emlékezetében éltek, hogy legalább a látszatot keltsék, miszerint minden, amit ott kitaláltak, valóban igaz volt. Ha valami igaz, amit az emberek saját tapasztalatból ismernek, akkor általában abból következtetnek, hogy az is igaz, amit nem ismernek. De összességében akkoriban mindenesetre egy teljesen más Jézus került elő, mint aki valójában volt. És így még azoknak az embereknek is, akik még ismerték a valódi Jézust, ravaszul egy teljesen más Jézust táltak fel, teljesen más elkötelezettséggel.

Először is íme egy, véleményem szerint nagyon hihető rekonstrukció a valódi Jézusról: Valószínűleg egészen biztos, hogy: 1. Él't. 2. Barátkozott prostituáltakkal. 3. Nyilvánosan beszélt. 4. Megfeszítették. Ebből arra következtethetünk, hogy a prostituáltakkal arról is beszélgetett, hogyan kényszerítették őket a munkájukra, hogy ezért nyilvánosan elítélte a zsarolókat, akik ezt egyáltalán nem nézték jó szemmel, és végül gondoskodtak arról, hogy eltávolítsák – a legkegyetlenebb módon, igazságszolgáltatási gyilkosság révén, és természetesen hamis vádak alapján. És minden, ami nem illett bele, az Pál írói műhelyének kiegészítése vagy hamisítása.

Különösen ravasz természetesen az is, hogy ez a hamisított Jézus külsőleg

teljesen zsidó Jézus: tehát igazi zsidó volt, betartotta a zsidó törvényeket, gyakorolta a zsidó szokásokat, zsidó földön élt.

De mindez csak külsőség. A kérdés az, hogy mit gondolt ez a Jézus, mit akart, vagyis mi zajlott benne belül? Amit ma róla tudunk, az elsősorban az, ami a hitvallásunkban és a vallásos énekekben is szerepel, és amit gyermek-kortól kezdve a szentségban és a hittanórákon tanítottak nekünk, például hogy életünk célja az örök boldogság Isten mellett, amelyet ő készített elő számunkra. És ez tehát számunkra általában véve az igazi Jézus. De mindezek nagyon kevés köze van ahhoz, amiért kivégezték, hiszen ilyen célok miatt senkit sem ölnek meg!

De mi volt valójában az, amiért ez a Jézus elkötelezte magát?

Abból kell kiindulnunk, hogy ez valami, ami valójában elengedhetetlenül hozzátartozik a zsidó hithez, és ami akkoriban nyilvánvalóan mégis romokban hevert, és amit ez a Jézus tehát eltorzultnak ismerte fel, és le akart győzni, és helyre akarta állítani a helyeset – és ahol azonban olyan rosszindulatú érdekek voltak, hogy pontosan ez ne történjen meg, vagyis hogy egy valóban zsidó hit- és erkölcsi modell bizonyos körökből ne állhasson helyre.

És ez volt akkoriban a magas erkölcs!

Itt tehát nem a ma is gyakorolt zsidó vallásra gondolok, annak minden olyan szertartásával együtt, amelyek az évszázadok során felhalmozódtak, mint például a férfiak körülmetélése, a gyakran nagyon furcsának tűnő étkezési szabályok (a tejet és a húst nem szabad ugyanabban az edényben főzni, és ugyanabból a tányérből enni), vagy a gyakran nevetségesnek tűnő szombati szabályok (például hogy szombaton nem szabad világítást gyújtani, nem szabad telefonhívást fogadni, és nem szabad nagyobb távolságokat megtenni). Ezeknek a szabályoknak nincs gyakorlati értelme, Immanuel Kant mindet tipikus utólagos szolgálatnak nevezné (lásd 30. o. és köv.). Tehát nem pusztán vallási okokból fakadó, gyakorlati értelmet teljesen nélkülöző szabályokról van szó, hanem a judaizmus egy olyan változatáról, amely a vallástörténetben valószínűleg egyedülállóan magas erkölcsi színvonalat képvisel. És ez a Biblia paradicsomi történetét követve a szexualitás kezelése tekintetében a következőképpen nézhetne ki:

1. a legszigorúbb monogámia (vagyis az egyházasság, azaz a nemi közösülés csak az élethosszig tartó házasság keretében történhet, kivéve özvegyesség esetén), és úgy gondolom, megfelelő pedagógiai módszerekkel ez teljesen lehetséges – mert a fiatalok elvileg ezt is akarják, ha csak tudnák, hogyan. Ehhez tartozik még:

2. a zsidó paradicsom-történet bizonyára nem csupán egy ideális elképzelés a múltbeli tökéletes állapotról, hanem egy jövőképpel is szolgál, amelyben létezik egy tökéletes világ, ahol a bonyodalommentes, egészséges meztelenség is lehetséges.

És – amit teológiai tanulmányaim során egy előadáson hallottam:

3. a nő jogát az orgazmushoz (a zsidó vallás az egyetlen vallás, amelyben ez a jog benne van).

És itt nem csak az egyikről vagy a másíkról van szó, hanem a kombinációja az igazi szenzáció! Ezzel az eredeti zsidó vallás valójában nem egy tipikus vallás, hanem egy életfelfogás!

Jézus keresztelése az ariánusok keresztelőkápolnájában Ravenna-ban (az 5. század vége): Jézus tehát teljesen meztelenül – az ariánusoknál, és ugyanígy az ortodox keresztelőkápolnájában is. Mindenesetre az arianusok, akárcsak a zsidók, azt hitték, hogy Jézus csak ember volt – elvileg tehát ugyanaz, mint ebben a szövegben. Úgy gondolom, hogy itt el kellene

felejtenünk minden esetleges teológiai vitát Jézus természetéről, és a gyakorlatra kellene hagyni a döntést: Melyik hitünk változatával sikerül elérni, hogy az emberek örömmel éljenek egy szép, igazi monogámiában – és ez a fiataloknál kezdődik, hogy ők lelkesedjenek érte! És vajon a monogámia sikeressége nem volt-e fontosabb a valódi Jézus, vagyis a zsidó Jézus számára, mint a róla szóló bármilyen dogmákba vetett hit? A már említett Rupert Lay S.J. professzor egyszer azt mondta, hogy Jézus egyiket sem akarta ezek közül a ma oly fontos dogmák közül!

Úgy gondolom, hogy a koncepcióban ez a kombináció nagyon jól sikerült, és tapasztalataim szerint a fiatalok számára is rendkívül vonzó. Emellett nagyon valószínűnek tartom, hogy ez a koncepció – legalábbis lényegében – hasonlóan felel meg a valódi Jézus elkötelezettségének is – és ezt katolikus teológusként mondom!

És most térjünk rá a mai helyzetünkre:

Magas erkölcsi színvonal, vagyis szigorú monogámia, és meztelenség (természetesen csak ott, ahol értelme van) – ez valószínűleg pontosan az, amit a Biblia őstörténetének szerzői (vagy inkább szerzőnői) az emberiség paradicsomi állapotaként elképzelték – és nem csak a múltban, hanem a jövőben is! És miért ne lenne ez ma nagyon is megvalósítható? Ma már minden lehetőségünk megvan hozzá, és ezek a következők: A szabadság, mert mindenről gondolkodhatunk és vitázhatunk – anélkül, hogy emiatt

azonnal a máglyára kerülünk; a tudományos módszerek és ismeretek, amelyek lehetővé teszik a tárgyilagos és előítéletektől mentes kutatást; a jól képzett emberek; sok ember nyitottsága arra, hogy kipróbáljon valami szokatlant – mindig lesznek ilyenek; és mindenekelőtt az a nyilvánvaló tény, hogy a eddigi vallási és erkölcsi modelljei nagyrészt elavultak!

És aki azt mondja, hogy ez nem lehetséges, az csak azt mondja, hogy neki magának nem sikerült. Az általánosítással, miszerint ez például az emberi természetünkből adódóan nem lehetséges, csak a saját ostobaságunkról vagy tudatlanságunkról akarjuk elterelni a figyelmet, amelyből kiindulva mi magunk is másképp élünk egykor. Mit gondol erről, kedves Olvasó?

Kérjük, vegye figyelembe, kedves Olvasó: a magas erkölcsi elvek iránti elkötelezettségével az igazi Jézus, akiről itt szó van, tökéletesen illeszkedik az Ószövetség zsidó prófétáinak sorába – neki az életfelfogás volt a lényeg! Így tehát a zsidó személyek és intézmények (például a zsidó média) is érdeklődhetnek a valódi zsidó Jézus iránt, sőt elkötelezhetik magukat amellett, hogy a keresztények végre megtanulják követni a valódi Jézust, és ne egy olyan fantomot, aki soha nem is létezett!

És kérem, ne tekintsek a morális modell gyakorlati megvalósítását a 27. oldalon például „kötelezőnek”, amit a fiataloknak így kell csinálniuk, hanem egy alternatíva felajánlásaként, hogy elkerüljék a házasság előtti nemi kapcsolatot ki tudja hány partnerrel! Mindenesetre nagyon szépnek és nagyon megvalósíthatónak tudom elképzelni ezt a gyakorlati megvalósítást!

De mi a helyzet a földi halál utáni túlvilági életbe vetett hittel? Csak annyit mondanék: Jézus idején lehetett jó zsidónak lenni ilyen hittel is, és anélkül is. Tehát nagyon is lehetséges, hogy Jézus egyáltalán nem hitt a túlvilágban, hanem számára csak az itteni és mostani élet teljes sikeressége számított!

5. TÉMA: Az igazi Jézusról alkotott hamis kép (legalábbis eddig) nagyon sikeres volt: hogyan manipulálják manapság a lányokat egy (látszólagos) önrendelkezés felé.

A „vallásos embereket” tehát egyáltalán nem érdekli, hogy az emberek hogyan élhetnek magas erkölcsi színvonalon – így a mai egyházi embereket sem. Ők is Isten irgalmának és a bűnök megbocsátásának hirdetéséből élnek. Csakhogy ez ma már nem úgy működik, mint 2000 évvel ezelőtt, zsarolással, hanem manipulációval – amiben a mi vallásunk is mélyen benne van. Hiszen ma is az egyházak alapvetően üzleti vállalkozások, és üzleti modelljük nem a „magas erkölcsi színvonal”, hanem a bűnbocsánat, a vigasztalás és Isten irgalmának hirdetése.

Bár a „valódi Jézus” célja nagy valószínűséggel a magas erkölcs volt, és az emberben is nagy potenciál rejlik egy ilyen valódi erkölcsre, mindez végül egyáltalán nem érdekli keresztény egyházainkat – sokkal inkább arról van szó, hogy mi történik, amikor „minden” megtörtént ...

Pedig az a módszer, amellyel manapság például a lányokat eltérítik a szigorú erkölcsi normáktól, valójában nagyon egyszerű: előtérbe helyezik például a szexuális önrendelkezést, ami tulajdonképpen egy szép dolog. (Vagy ez is csak egy gyenge kifogás, mert mindent szabadjára engednek, mivel hiányoznak azok a értelmes pedagógiai koncepciók, amelyek a fiatalok számára valóban vonzóak lennének?) Mindenesetre az önrendelkezéshez tartozik a választási szabadság, és ehhez a választási szabadsághoz pedig legalább két lehetőség tartozik, amelyek közül a lányok választhatnak. Először is vannak azok a pedagógusok, akiket nem a „magas erkölcs” érdekel, azt az erkölcsi modellt (vagy inkább „erkölcstelen modellt”) ajánlják a fiataloknak, hogy a „házasság előtti szexet, akár különböző partnerekkel is” próbálják ki, amíg meg nem találják a megfelelőt. Másodszor pedig ott vannak azok az ó, olyan jámbor és magas erkölcsi színvonalú „jó emberek”, éppen a mi egyházainkban is, akik alternatívaként a testet elutasító, testellenes aszkézist kínálnak fel, mint a szerzetesek és apácák, vagyis azt, hogy a fiatalok a házasságig teljesen tartózkodjanak mindattól, ami a szexhez kapcsolódik – ha egyáltalán szólnak erről a témáról.

A fiataloknak tehát valóban van választási lehetőségük, sőt manapság többnyire nagyon szabadon választhatnak. De melyiket? Hiszen a „jó emberek” erkölcsi modellje, a „szerzetesek és apácák aszkézise” a fiatalok számára eleve teljesen vonzó és a valóságtól elrugaszkodott, így meg sem vitatható – hiszen ők egyáltalán nem akarnak apácák vagy szerzetesek lenni –, csak a megfelelő partnert akarják megtalálni, eleve elvetik a jó emberek aszketikus erkölcsi modelljét. Ehelyett sokkal inkább az első erkölcsi modellhez, azaz a „partnerkeresés erkölcstelen modelljéhez” igazodnak. Ezért kerül sor túl gyakran egyfajta ifjúsági promiszkuitásra, amellyel azonban sok fiatal végül egyáltalán nem igazán boldog, és amely valóban nem áll összhangban a mi vallásunk szellemével.

Így tehát a manipuláció a magas erkölcs megghiúsítására irányul – és ebben a manipulációban éppen azok a vallások is részt vesznek, amelyek erkölcsi modellje elsősorban a jó embereké. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a legjobb, ha egyáltalán nem foglalkozunk a témával, és főleg nem végezzünk tudományos kutatást arról, hogyan lehet értelmesen beszélni a fiatalokkal. Tehát hagyni, hogy minden a maga útján menjen. Hol vannak például komoly kutatások a szegényre nevelés erkölcsi értékéről? Így a „jámbor emberek” úgy mondhatni két legyet ütnek egy csapásra: elkerülik az összes kényes témát, és hagyják, hogy a dolgok a maguk útján haladjanak, így pedig előbb-utóbb magától felmerül a megbocsátás és a vigasztalás iránti igény, amelyet ők kielégíthetnek, és amely éppen az üzleti modelljük. De miféle üzleti modell az, amely szerint az embereknek először hibákat kell elkövetniük, mert többet lehet keresni a feldolgozásukkal, mint azzal, hogy megtanítják nekik, hogyan tehetnek mindent helyesen már az elejétől fogva? Ez ugyanaz, mintha az orvosok szándékosan vagy gondatlanságból hagynák megbetegedni a

betegeiket (bár tehetnének ellene valamit), mert a gyógyításon sokkal többet keresnek. Számomra egy ilyen üzleti modell mindenesetre rendkívül bűnös!

Következtetés: Ez a Jézus 2000 évvel ezelőtt bűnözői struktúrákkal találkozott a nőekkel való bánásmód terén, ami többé-kevésbé valódi bűnözők és jámbor vallásos emberek hallgatólagos együttműködését jelentette, az utóbbiak részéről azzal, hogy elfordították a tekintetüket, és nem akarták tudni, mi folyik ott. És ilyen bűnözői struktúrák ma is léteznek – csak éppen más formában! De hogyan is lehetne másképp?

6. téma: A meztelenség dicsérete: meztelenség és valódi erkölcs

Először is szeretném megjegyezni, hogy egyes megközelítésekhez inkább véletlenül vagy a saját részéről tanúsított bizonyos lazaságom révén jutottam el, hiszen itt talán semmit sem lehet igazán megtervezni.

Először is volt egy rövid beszélgetésem egy diáklánnyal egy óra után, aki nosztalgikusan megerősítette, hogy igazam van abban, hogy a szex a házassághoz tartozik – és hogy ő sajnos másképp cselekedett, és ezt hamarosan nagyon megbánta. De mindenki mindig azt mondja, hogy ez normális és az emancipáció jele, mert így lehet legyőzni a saját féltékenységünket, és hogy egyszerűen valamikor meg kell tenni. Összekulcsoltam a kezemet, az első két ujjamat egymásba fűzve, és azt kérdeztem, hogy ez nem lett volna elég. Erre ő: „Persze, de ezt senki sem mondja így...” Ezzel tehát nagyjából megkaptam az irányt az órához...

És voltak még más tapasztalataim is. Több nő is elmesélte nekem, hogy többnyire ők voltak azok, akik „meg akarták tenni”, egyszerűen azért, mert állítólag ez hozzátartozott egy emancipált lány életéhez, amikor fiatalok voltak. Különösen emlékezetes számomra egy diáklány, aki inkább visszafogott és jól nevelt volt, és aki nyilvánvalóan ilyen belépést tervezett. Nyilvánvalóan még egyszer tanácsot akart kérni tőlem, mert valójában egyáltalán nem akarta „ezt a belépést”, és tanácstalan volt. Sajnos egyáltalán nem értettem meg a helyzetét, így aligha segítettem neki. Ugyanakkor itt világossá vált számomra, hogy az eddigi teljes tanításom szemét volt – de hogyan lenne helyes? Vajon most már rájöttem erre?

És még egy élmény: egy diák édesanyjával folytatott beszélgetés, amelyre viszonylag hamarosan a szakmunkásképző iskolában töltött „karrierem” kezdete után került sor egy szülői értekezleten: az édesanya tehát sok évvel ezelőtt egy szülői értekezleten egyszer megkérdezte tőlem, mi a célja a válásóráimnak. Erre én, szintén meglehetősen laza stílusban: „A lányok valahogy mind skizofrénok.” Ő: „???” Én: „Hát, a ártatlan és paradicsomi dolgok mellett, amelyek során hasznos emberismeretet is szereznek, és a rendes férfiak, akiket egy szép erkölcs lelkesíthetne, nevezetesen a »meztelenség strandon« ahol egyáltalán nem történik semmi, attól pánikszerűen félnek. De

a problémásat, nevezetesen a szexet a túl gyakran kétes partnerekkel, ami néha még életre szóló traumákat is okoz nekik, azt akarják, és azt is csinálják.” „És”, mondta az anya, „mit akar most tenni?” Én: „Hogy a lányok mindegyik másikat csinálja.” Az anya: „Ha ezt meg tudja oldani, akkor jó lesz!”

Így tehát karrierem elején kaptam egyfajta megbízatást – ami egy egyedülálló férfi számára nagyon is érdekes volt. De hogyan valósítsam meg a gyakorlatban: hogyan ötvözsem a meztelenséget és az igazi erkölcsöt? Lehetséges ez egyáltalán? Nem ellentmondás ez önmagában?

Végül is vannak, vagy legalábbis voltak a trópusokon olyan őslakos népek, ahol az emberek – nemtől függetlenül – meztelenül járnak-kelnek, és ettől még nem állandóan izgatott állapotban vannak, és nem folyamatosan szexelnek egymással. Ott is van bizonyos rend, ott sem fekszik mindenki mindenkivel... És nálunk is vannak meztelen strandok (FKK), és ott sem uralkodik vad szexuális zűrzavar. Vannak nőgyógyászok is, akik mégis „nagyon közel” vannak a speciális női testrészekhez – és „semmi sem történik”.

Tehát a meztelenségnek szex nélkül, sőt szexuális vágy nélkül is lehetségesnek kell lennie – és talán éppen ebben rejlik a kulcs egy magasabb erkölcsi szint eléréséhez?

És akkor: van egy „régiből származó mondás”: ami el van rejtve, az gyakran csak annál érdekesebb lesz – és így előfordulhat, hogy a kapcsolatok elsősorban ezeknek a „speciális testrészeknek” köszönhetően jönnek létre – persze, ezek csak egy szép mellékes dolog, de nem lehet, hogy ezek a „speciális testrészek” a rejtőzködés révén olyan jelentőséget kapnak, amelyet talán egyáltalán nem kellene? És akkor még az is általános tapasztalat, hogy azok a testrészek, amelyeket éppen a gyerekek tartanak esztétikátlannak, sőt undorítóknak, a pubertáskor, és különösen szerelem esetén különösen érdekessé válnak.

Érdemes tehát egyszer megkérdőjelezni a szégyen erkölcsi értelmét!

Ehhez még az is hozzátartozik, hogy manapság éppen a lányoknak sulykolják, hogy a házasság előtti szex a sikeres emancipáció első lépése. Valójában azonban a legtöbb esetben ez pusztán ostobaság, hiszen ezt még a legbutább nyuszika is képes megtenni (általában itt kissé pikánsabb kifejezéseket használnak) – és a következmények gyakran egész életre szóló traumák. Ezzel szemben ahhoz, hogy egy férfival meztelenül legyünk anélkül, hogy „valami” történne, emberismeret és intelligencia szükséges – és ezek a legjobb jelek egy szép életszellemességre és valódi emancipációra! Mennyi mindent kell egy fiatalnak figyelembe vennie – hogy jól lehet-e beszélni a másikkal mindenről, hogy a másik biztonságosnak tűnik-e, hogy a megfelelő környezetben történik-e, hogy a másik olyan alkalmat keres-e, ahol szükség esetén mások is segítségére siethetnek, hogy beszélni akar-e a szülőkkel, akik meg tudják ítélni őt – bár néha a szülőknek is hiányozhat a megfelelő rálátás.

De vajon a szégyenérzet, vagyis a nemi szervek elrejtésének vágya nem az ember természetéhez tartozik-e? Ezt merem kétségbe vonni. Úgy gondolom, hogy az ember, és különösen a nő, inkább természeténél fogva rendkívül erkölcsi lény, vagyis ez a rendkívül erkölcsi lény azt szeretné, hogy a nemi közösülés csak a házasság keretein belül történjen. Mivel azonban gyermekkortól kezdve nem kap erről megfelelő információkat, és emiatt előbb-utóbb hibázik, és megsérti ezt a „természetes erkölcsöt”, de mivel szüksége van erkölcsre, kialakul egy helyettesítő erkölcs, éppen a szégyen, amely aztán nagyon gyakran látszat-erkölcssé válik: a szégyen segítségével úgy teszünk, mintha erkölcsösek lennénk. És ez már a gyerekeket is érinti, akiknek valójában nincs mit rejtegetniük: de azt akarják mutatni, hogy erkölcsösek – és így azt csinálják, amit mindenki más.

Ezt itt egyszer nagyon világosan ki kell mondani: a meztelenség iránti természetes hozzáállás biztosan inkább az emancipációhoz és a magas erkölcsi színvonalhoz kapcsolódik, mint a testellenes elutasításhoz!

Természetesen: Legalábbis kezdetben célszerű lehet, hogy a lányok részt vegyenek egy önvédelmi tréningen!

Megjegyzés: Akinek problémája van a „meztelenség dicséretével”, annak figyelembe kell vennie, hogy ez csupán a bűnbeesés történetének vallástörténeti értelmezéséből fakadó következmény – lásd a 12. pontot!

7. A nemi közösülés egyszerűen a házassághoz tartozik!

De mi van akkor, ha ő és ő igazán, mélyen szerelmesek egymásba – vajon az intimitás, vagyis a behatolás nem feltétlenül része ennek?

Ezt itt egyértelműen ki kell mondani: „Nem”! A behatolásnak köze van a termékenységhez, vagyis a gyermeknemzéshez – és ez természeténél fogva a házassághoz tartozik!

De a behatolás egyáltalán nem szükséges ahhoz, hogy igazán jól megismerjék egymást!

Sokkal fontosabb a behatolás élményénél az orgazmus élménye, amelyet ugyanis nagyon sok nő soha nem él át az életében. Itt mindent helyesen csinálni az elejétől fogva, ez a feladat! A probléma ugyanis az, hogy egy „tapasztalatlan” lány éppen az első behatoláskor valószínűleg soha nem tud igazán elengedni magát, mert végső soron mindig vannak valamilyen félelmei – és a félelmek hiánya az orgazmus élményének alapvető feltétele!

És mi is az orgazmus? Először is: semmi köze sincs ahhoz a vad rángatózás-hoz, nyögéshez és néha sikoltozáshoz, amit néha a pornófilmekből ismerünk. Az igazi orgazmus inkább az egész testet megrázó élmény, mintegy földrengés, inkább összehasonlítható a tüszentéssel, amit egy nő sem tud megtéveszteni.

És az orgazmus egyszerűen nem mindenkinek jön össze, ezért érdemes itt

egy kicsit – de nem mindent – kipróbálni. Nyilvánvaló, hogy a természet itt is gondoskodott arról, hogy a fiatal nők nagy harmónia esetén – éppen akkor, amikor „ők” a „szexualitás gyakorlásába kezdenek, ahogyan az valójában csak egy szép házasságban lehetséges – teljes mértékben és éppen behatolás nélkül is átélhessék az orgazmust, vagyis úgy mondhatnánk, hogy több partnerrel is kipróbálhatja – anélkül, hogy bármilyen „komolyabb károsodást” szenvedne. Végül is az orgazmusért felelős összes idegsejt a női nemi szervek felületén található, tehát elég, ha összefonódó lábakkal vannak együtt, és egyáltalán nincs szükség behatolásra, sem a nemi szervek kölcsönös érintésére – és amit behatolás nélkül nem él át orgazmusként, azt behatolással sem fogja átélni. Ezt egyszer egy diáklány is spontán megerősítette nekem az órán – igaz, rögtön azzal a kiegészítéssel: „Jaj, istenem, mit is fecsegtem ki ilyen hangosan!” (Más szavakkal mondta, de azokra már nem emlékszem – ezért az én szavaim, amelyek azonban pontosan visszaadják, amit ő értett.) Végül is a természet itt is gondoskodott arról, hogy ezek az érintések ennyiben maradjanak, és a nő akaratával ellentétben ne kerüljön sor nemi közöselésre, azáltal, hogy a hüvelyt a legerősebb izmai közé helyezte. Nincs olyan automatizmus sem, hogy „meztelen férfi plusz meztelen nő vagy meztelen lány egyenlő szex”, ahogyan azt gyakran elhitetik éppen a lányokkal, hogy féljenek a meztelenségtől. Természetesen egy férfi itt mégis elérheti a szexet, de ez elsősorban annak köszönhető, hogy előtte nem voltak megfelelő beszélgetések, és hogy a nőnél vagy éppen a lánynál elsősorban hiányzott egy jól átgondolt koncepció és mindenféle határozott akarat. Egy ésszerű erkölcs alapja éppen az ésszerű beszélgetések!

Ma még a holdfürdő romantikájáról is mesélnék, ahogy ezt a „módszert” is nevezhetjük, lásd itt a 12. pontot, 23. oldal a holdfürdőről. Az amerikai szexszakértő, Betty Vernon, aki írt egy könyvet erről, úgy véli, hogy egy ilyen eljárás sőt, egyenesen fokozza a nő vágyát (lásd ICON, 2021. december)! Erről bővebben az „2. elem” (12. pont) című részben!

És a szüzesség elvesztésének is van még ideje a házasságig: vagy az esetleges fájdalom elvész az orgazmus élményében, vagy éppen az adja meg a végső izgalmat. Igen, a házasságig, mert ott már gyerekek is születhetnek! De ettől még a nőknek nem kell testellenesnek vagy prűdnek lennie, hiszen még bőven marad más is – ahogy mondtam!

Aktív tanári pályafutásom alatt azonban még voltak fenntartásaim, hogy itt igazán konkrét legyek, egyszerűen nem mertem, ráadásul nem is voltak igazán pozitív tapasztalataim a témával kapcsolatban. De valamikor egy utazás során adódott a lehetőség. Itt egy észak-német érettségiző lányra gondolok, aki világméretű úton volt, és akivel 2019 végén találkoztam, amikor a limai (Peru) ferences templom alatt a régen elhunyt ferences szerzetesek csontjaival teli katakombákat nézegettük.

Amikor észrevettem, hogy érdeklődik egy beszélgetés iránt velem,

bemutakoztam neki mint nyugdíjas katolikus szakiskolai hittanár – igaz, kissé alternatív elképzelésekkel. Hogy elmondhatom-e neki azokat? Természetesen hallani akarta őket – tehát:

Az alapgondolat az, úgy vélem, hogy az a hit, amelyet Jézus állítólag akart, és amelyet az egyházak hirdetnek, valószínűleg egyáltalán nem olyan, ahogyan azt a Biblia elmeséli. Ezek mind régi istenmítoszok, és emellett közhelyek is. Ráadásul ez a Jézus, ha az igaz, amit állítólag hirdetett, soha nem lett volna ilyen brutálisan kivégzve.

Aztán elmeséltem neki azokat a Jézussal barátkozó prostituáltakat és a bűnözői férfi társadalomban szerzett tapasztalataikat stb. És hogy ma természetesen már nem bánnak olyan brutálisan a nőekkel, mint annak idején a két tanú elve alapján, de még messze nem vagyunk igazán tisztességesek a nőekkel, és különösen a lányokkal szemben. Konkrétan ez úgy néz ki, hogy például a lányoknak egy álszent szégyenérzetet tanítanak, és nem tájékoztatják őket megfelelően arról, hogyan ismerhetnék fel a számukra megfelelő partnert anélkül, hogy először (ingyenes) prostituáltként szexuális tapasztalatokat szereznének több partnerrel.

Ezután megmutattam neki, hogyan tudna egy lány kideríteni, hogy egy partnerrel sikerül-e az orgazmus, azáltal, hogy összefonódtam az ujjaimat – ahogyan azt a diáklánnyal való beszélgetés során is tettem – lásd 8. oldal.

Amikor rájöttem, hogy „ez a módszer” valószínűleg nem felel meg teljesen az erkölcsi érzékének – legalábbis annak, amit egy férfi előtt meg akart mutatni –, hozzátettem: „Aki mindent megtilt, az végül csak azt éri el, hogy mindent megcsinálnak!” És szinte egy pillanat alatt felderült az arca, és mintha áramütés érte volna, nyilvánvalóan ez volt az az érvelés, ami meggyőzte őt. És nyilvánvalóan „megnyertem” őt, ez nyilvánvalóan az volt, amit legmélyebb lelkében ő is kívánt, anélkül, hogy eddig talán igazán tudatában lett volna – és pontosan ezt mondtam ki most – ráadásul férfiként! Rögtön velem jött egy városnéző túrára is, amelyre meghívtam, mert ott ugyanolyan jól elszórakozhatunk, és közben megnézhetünk valamit Limából.

Az út során elmeséltem neki azt is, hogy a vallások egyáltalán nem érdekeltek az ilyen információkban, mert végső soron üzleti vállalkozásokról van szó, és üzleti modelljük a megbocsátás hirdetése, a halál utáni életbe vetett remény és az Isten irgalmában való hit – mindez alapvetően „népi ópium”, ahogy Karl Marx fogalmazott. Az viszont, hogy éppen a lányok és a nők tették mindent helyesen a kezdetektől fogva, számukra nem téma.

A gyakorlat során pedig elmeséltem neki még valamit ennek a pontnak az elejéről, és ezt nyugodtan megtehettem, mivel számomra nyilvánvaló volt, hogy még nem volt szexuális tapasztalata. Tehát nem bántottam meg azzal, hogy gyakorlatilag szemrehányást tettem neki valamiért, amit rosszul csinált. És nyilvánvalóan mindent elfogadott – és végül kétszer is el kellett monda-

nom neki, hogy elhaladunk a limai központtól távol eső vendégházánál, és hogy főleg a folyamatos forgalmi dugók miatt lenne nehéz számára, ha a visszaúton Limába még a buszon maradna, és aztán késő éjjel kellene visszamennie a vendégházába – és nekem semmi kifogásom nem lenne ellene, ha a városnézést velem megszakítaná, és a vendégházának a közelében szállna ki. És ezt nem mondtam meg neki, mert nem tetszett volna nekem, sőt, nagyon is tetszett – de a mi korunkban úgysis „esélytelen” volt –, és így örömmre szolgált, hogy csak egy jó tanár lehettem, semmi más, és remélem, hogy valóban az is voltam...

Itt még azt is el kell mondanom, hogy korábban már voltak hasonló élményeim egy muszlim diáklánnyal, aki egy osztálytársával egy parkban ült egy padon az egyeteme közelében, Meknesben, Marokkóban, majd egy fiatal pincérnővel is egy kis panzióban Balin. Mindig úgy mutattam be magam, mint az a észak-német érettségiző lány, de aztán még hozzátettem, hogy a legérdekesebb tanítványaim iszlám és más nem keresztény lányok voltak, és megkérdeztem, elmesélhetem-e, mi érdekelte őket ennyire. És természetesen itt is mindig megengedték – és itt is mindketten nyilvánvalóan megrázkódtak, nyilvánvalóan pontosan ez volt az, amit ők is legbelül mindig is szerettek volna.

Azonban nekik nem mondtam annyit, mint ennek az észak-német érettségizőnek, egyszerűen nem volt rá idő, és nem is akartam őket túl sok információval elárasztani – főleg, hogy mindez angolul nem volt olyan egyszerű, mint németül. Emellett az érveimmel sem jutottam még olyan messzire, mint a limai fiatal beszélgetőtársamnál.

Így meg vagyok győződve arról, hogy úgy mondhatni egy „aranyérre” bukkantam, amely a „magas” erkölcs pedagógiájának alapját képezheti – a világ minden táján!

Ezért tehát a megoldási javaslatom, hogy hogyan lehet a valódi Jézus elkötelezettségét éppen a mai fiataloknak hirdetni – és hogy ez hogyan vonzó számukra, és hogyan

Ezért javaslom azt a megoldást, hogy a valódi Jézus elkötelezettségét hogyan lehetne hirdetni éppen a mai fiataloknak – és hogy ez hogyan lehet vonzó számukra, és hogyan fogadják ezt nagyon jól!

8. És ez a koncepció valóban megvalósítható!

Ön, kedves olvasó, talán most azt gondolja, hogy a „nem minden – nem semmi!” eljárás egyszerűen nem működhet, hogy mindez illuzórikus, mert a kísértés túl nagy ahhoz, hogy végül mégis mindig „minden” történjen. Ehhez szeretnék itt megemlíteni egy újságcikket, amely egy kínai fiatal párról szól, mindketten vegyészek, tehát nyilvánvalóan nem buta emberek, Mao idején, amikor minden, ami a szexszel kapcsolatos, tabu volt, még beszélni sem szabadott róla: Egy fiatal házaspár tehát felkeresett egy orvost, mert csodálkoz-

tak, hogy a nő nem lett terhes. Az orvos kérdéseire kiderült, hogy a pár egyáltalán nem szexelt, mert mindketten azt hitték, hogy „ilyenmi” nem is létezik; azt gondolták, hogy a terhesség a bőrön lévő molekulák keveredéséből keletkezik – és mindketten vegyészek voltak! Egyszer megkérdeztem egy kínai professzort, hogy a történet csak újságcikk-kitaláció volt-e, de ő csak vigyorgott... Mindenesetre teljesen lehetségesnek tartom, hogy a történet igaz.

Nem utolsósorban ismertem egy hölgyet a katolikus Ermlandból, akinek az anyja az esküvő reggelén azt mondta, hogy ne féljen, mert bármit is akar majd a férje éjszaka vele csinálni, az mind rendben van. És visszatérve a kínai párra: ők ketten nyilvánvalóan nem érezték hiányát semminek, és jól meg tudtak élni a „részleges aszkézisükkel”. És miért ne működne ez nálunk is, ha a fiatalok ugyan „tudnak róla”, de a „teljes közösséget” csak a házasságban akarják? Azt hiszem, ezt mindkét fél annyira jónak találná, hogy „divatba” is jöhetne – a pedagógusoknak csak egyszer kellene rendesen reklámozniuk!

Hogy a fiúk is jónak tartják ezt, azt a Bundeswehrben töltött alapkiképzésemről tudom, amikor úgy mondhatni minden társadalmi rétegből származó fiatal férfiakkal voltam egy szobában, és hallottam a beszélgetéseiket. A lányokat ott alapvetően „LfG-knek” nevezték, vagyis „könnyen megdugható tárgyakként”. Szörnyű – de pontosan ilyen viselkedést sulykolnak gyakran a lányokba, hogy ez az emancipáció különleges jele lenne. De én jól figyeltem, és ha egy lány úgy viselkedett, ahogy én itt javasolom, akkor azt nagyszerűnek tartották: „Ez a lány rendben van, tudja, mit akar!” És ez pontosan illeszkedik ahhoz a koncepcióhoz, amit itt a lányoknak ajánlok: Az erkölcsi kérdésekben sem szabad túlzásba esni, hiszen a túlzás gyakran éppen az ellenkezőjét eredményezi annak, amit valójában el akartunk érni, hanem a házasság előtt a szexualitással a „Nem mindent, de nem is semmit!” elv szerint kell bánni! Itt mindkét nem tulajdonképpen pontosan ugyanazt akarja a „házasság előtti kapcsolatait” tekintetében – csak tudniuk kell róla!

Természetesen és újra és újra: már az is intelligenciát igényel, hogy éppen egy lány tudja, kivel keveredik „ilyen játékokba”! Végül is vannak olyan vizsgálatok is, amelyek azt vizsgálják, mely nők kerülnek leginkább erőszak áldozatává. És kiderült, hogy nem a pimasz és élénk lányok, hanem inkább a szelíd és visszafogottak. Tehát inkább legyünk pimaszok és vidámak, mint jó kislányok és visszafogottak!

9. Még ha valami megfelel is egy élőlény, így az ember természetes hajlamának, ennek az élőlénynek mégis meg kell tanulnia a gyakorlatba ültetni.

A legjobb, ha egyszer rákeres a Google-on, hogy a madárszülők hogyan tanítják meg „gyermeküket” repülni, vagyis hogy egy olyan dolog, ami teljes mértékben a madarak természetes adottságához tartozik, hogyan kell kifejezetten megtanulni – és a madarak ezt többé-kevésbé szívesen is

megtanulják. Vannak itt gyönyörű videók az interneten, például arról, hogyan tanulják a gólyák a repülést a szüleiktől, vagy arról is, hogyan próbál egy „emberi anya”, aki nem mutathatja meg a papagájának a repülést, és ezért más módon kell megtanítani neki, megpróbálja magát a madár helyébe képzelni, és hogyan fogja fel az a madár lassan mindazt, ami a repüléssel kapcsolatos.

És hogyan lehet kideríteni éppen egy ember esetében, mi az ő valódi természeti hajlamossága, amely talán különösen a mi civilizációnkban eltemetődött, és amelyet ezért nem tudunk olyan könnyen felismerni, de amelyet mégis fel kell ismernünk, ha egy fiatal embert valóban megfelelően akarunk nevelni?

Egy diák egyszer nagyon szemléletesen elmesélte nekem, mit tanult a pszichológiaórán (?) a korábbi iskolájában: az „új embert” úgy kell elképzelnünk, mint egy szekrényt üres fiókokkal. És ha az, amit ez az ember később megtapasztal, pontosan illeszkedő fiókokként teljesen problémamentesen beilleszkedik ezekbe a fiókokba, akkor ez elég biztos jele annak, hogy pontosan ez felel meg a természetes hajlamának.

És én is azt a nézetet vallom, amelyet alapvetően a keresztény vallásunk is vall, hogy ez az igazi monogámia, vagyis egyetlen szexuális partner az életben. Tehát a fiatal ember is nagyon szívesen megtanulna mindent, ami ezzel kapcsolatos, és hogy hogyan juthat el egy szép, igazi monogámiához.

A vallások azonban csak nagyon dilettáns módon foglalkoznak ezzel a természetes hajlammal, mert az üzleti modelljük végül is más. És egyáltalán: ha működni kell, akkor a pedagógusoknak egy megfelelő koncepcióval már nagyon korán, a fiatalkorban el kell kezdeniük. De hogyan lehet ezt helyesen csinálni?

10. Az általános iskolás korú gyermekek számára szóló, magas szintű szexuális erkölcsi nevelés

De hogyan lehet egy ilyen tananyagot a gyermekek számára is átadni, ráadásul úgy, hogy az valóban érdekes legyen számukra, és végül hatékony is legyen? És a gyermekeknél kell elkezdeni! Végül is a növények gondozásánál is a rügyeknél kell kezdeni, ha végül szép virágokat és jó gyümölcsöket akarunk kapni!

Tapasztalatom szerint egy nagyon izgalmas bevezetőhöz egy előre nem látható helyzetből jutottam el – tehát nem volt szó hosszú gondolkodásról. És nyilvánvalóan ez a bevezető kiválóan sikerült! Nem is akármilyen történettel kezdtem, hanem a legrégebbi krimi történettel, legalábbis egy olyan történettel, amely közismert, és amely még a Bibliában is szerepel. A krimi történetek pedig mindig jól jönnek, a gyerekeknél is.

Ez a gyönyörű Susanna története az Ószövetség Dániel könyvének függelékéből. Igen, ez a történet (kérek, olvassátok el egyszer, legalábbis ha nem

ismeritek – akár a Bibliában, akár az interneten!) bizonyára jobban alkalmas gyerekeknek, mint a bűnös nő története a János-evangéliumban. Mert ez a történet sokkal inkább a fiatal emberek helyzetét írja le, akiknek még minden előttük áll – és akiknek áttekintést kell kapniuk arról, hogy hogyan zajolhat a „erkölcstelenségbe” való belépés – akkor is, ha ez már több mint kétezer évvel ezelőtt történt. És egy értelmes áttekintés végül is az értelmes élet bölcsességének a lényege és célja!

Tehát:

Egy anyukával a tágabb ismeretségi körömből ismét arról volt szó, hogy a gyerekeket állítólag egyáltalán nem érdeklik „ezek a témák”, mert nem az ő világuk. Mivel a 10 éves kislánya éppen ott volt, és nyilvánvalóan érdeklődve követte a beszélgetésünket, megragadtam az alkalmat, hogy bebizonyítsam, mennyire jól működik ez, csak a megfelelő bevezetőre van szükség: És mivel az anya beleegyezett, elmeséltem a kislánynak a gyönyörű Susanna krimi-történetét (és mivel azt gyakran felolvastam az órán, szinte kívülről tudtam). Természetesen konkrét is voltam, például elmagyaráztam, mit jelent az, hogy „légy a kedvünk szerint”, hogy a kislánynak is világos legyen, miről van szó. És az iskolai szexuális felvilágosításnak köszönhetően a kislány is mindent megértett.

A koncepciómban a „lényeg” nem a gyönyörű Susanna kitarása és istenbe vetett hite volt, ahogyan azt a jámbor teológusok általában szívesen ábrázolják az ilyen órákon, ez számomra egyáltalán nem volt téma, hanem a férfiak bűnössége, valamint a jelenlévők hiszékenysége és vaksága, akik a két idősebb férfi hamis tanúvallomásait készpénznek vették – és nem hittek Susanna ártatlanságát hangoztató kijelentéseinek.

És a lány megjegyzése, amikor befejeztem: „De szerencsém van, hogy nem akkor éltem.” Én pedig az anyához fordultam: „Látja, a lánya tökéletesen megértette, miről van szó, és teljesen normálisan és etikailag jó szándékkal reagált – ellentétben főleg sok vallásos beállítottságú felnőttel, akik úgy tesznek, mintha nem tudnák, miről van szó. Mindenesetre éppen ők tartják egy ilyen történetet nem gyermekeknek való, legalábbis az én tapasztalataim szerint – pedig ez egy fantasztikus bevezető a „témához”. Ennek az elutasító magatartásnak az oka valószínűleg az, hogy valójában egyáltalán nem akarják, hogy a fiatal lányok a szexualitásuk kezelésében valóban életrajzossá váljanak, és valami pozitív változást hozzanak létre ebben a világban. Ehhez pedig valamilyen racionalizálásokkal állnak elő, hogy a gyerekeknek fogalmuk sem szabad legyen az ilyen brutális eseményekről, mert az tönkretenné ártatlan gyermekkorukat stb. Erre csak annyit tudok mondani, hogy micsoda ostoba romantika az, hogy a gyerekeknek mindenféle hazugsággal kell felnőniük, és nem szabad tudniuk, hogyan tudják az életüket ésszerűen és életbölcs módon alakítani.

Igen, ezt a történetet izgalmasan fel lehet olvasni, természetesen leginkább

egy közös órán. Ott aztán érdekes, élénk beszélgetések is kialakulhatnak. Így a vallásos emberek is pozitívan tekinthetnek a szexuális felvilágosításra, mert a fiatalok tudják, miről van szó! És ha a gyerekek ezt nem igazán értették meg, akkor segíthetünk nekik, hogy mindent megértsenek. Arra is rávilágíthatunk, hogy a két férfinak végül az volt a célja, hogy egy nőt „toborozzanak” a prostitúcióra, vagyis hogy tárgyként „kölcsonadják” őt sok férfinak szexre, és így pénzt keressenek. És ha a gyönyörű Susanna belement volna, akkor a családjá számára végzetes lett volna, mert abban az időben és abban a környéken senki sem akarta volna tudni, hogyan zsarolták rá.

Tak, tę histórię można przeczytać w ekscytujący sposób, najlepiej oczywiście podczas wspólnych zajęć. Może to wtedy doprowadzić do pięknych, ożywiających rozmów. Również „osoby religijne mogą dzięki temu spojrzeć na lekcje wychowania seksualnego z pozytywnej strony, ponieważ młodzi ludzie wiedzą, o co w tym wszystkim chodzi! A jeśli dzieci nie do końca to zrozumiały, to można im po prostu pomóc, aby wszystko pojały. Można również zwrócić uwagę, że ostatecznie obu mężczyznom chodziło o „zwerbowanie” kobiety do prostytucji, czyli „wynajęcie” jej jak przedmiotu wielu mężczyznom na seks i zarabianie w ten sposób pieniędzy. A gdyby piękna Susanna się na to zgodziła, byłaby skończona w swojej rodzinie, bo nikt w tamtych czasach i w tej okolicy nie chciałby wiedzieć, jak została do tego zmuszona.

Ezenkívvül ez a történet elsősorban arra is rávilágít, hogy a mai helyzetben valójában nem is változott annyira a dolog. Csak kicsit más. Akkoriban a lányoknak félelmet tanítottak be mindennel kapcsolatban, ami a szexualitással kapcsolatos, például hogy szégyenlősen le kell takarniuk testüket fátlyakkal, és férfiak jelenlétében nem szabad provokatívnak lenniük, stb. De ezek a félelmek végül semmit sem segítettek, mert végül minden teljesen másképp történt! És valójában Susanna egyáltalán nem is sértette meg ezt a szégyenmorált, bár meztelen volt, hiszen hogyan számíthatott volna arra, hogy két férfi behatol a magánkertjébe, és elrejtőzik a bokrok mögött? A félelmek, amelyek akkoriban a lányoknak és a nőknek tanítottak, tehát teljesen értelmetlenek voltak az ő esetében. És így van ez ma is a félelmekkel, amelyeket éppen a lányoknak tanítanak, hogy például el kell takarniuk a „női testrészeiket”. Ezzel szemben – bárki is mondja nekik – azt sulykolják beléjük, hogy a nemi közösülés a felnőtté váláshoz, azaz a felnőtté váláshoz hozzátartozik. Tehát nem élvezhetik azt az ártatlan örömet, hogy meztelenek legyenek, természetesen ott, ahol a meztelenség egyáltalán nem lenne probléma. És amikor aztán elkezdik a szexet, a tipikus erkölcsi prédikátorok csak vállat vonnak, és azt mondják, hogy ez egyszerűen a lányok önrendelkezéséhez tartozik, amivel manapság már nem lehet mit kezdeni. Hogy a józan önrendelkezéshez hozzátartozik egy vonzó alternatíva választása is, amit azonban makacsul megtagadtak a fiataloktól, arra a tipikus test- (és szellem-) ellenséges pedagógusok természetesen nem jönnek rá.

Ma tehát ez nem zsaroláson keresztül történik, mint régen, hanem inkább egy

álmorálra való manipuláción keresztül, és hogy a lányok „ezt” aztán egy állítólagos önrendelkezésből kiindulva saját maguk is akarják.

Hogy itt valamit helyreállítsunk, itt lenne a helye az iskolai oktatásnak vagy a hittanóráknak, a gyakorlatba való átültetéshez pedig a családnak – és ott különösen az apáknak! Ez azt jelenti, hogy egyfajta háromszögkapcsolatnak kellene lennie: fiatalok – család – egyház/iskola. Ha ez nem modell a jövőre nézve – az egyház számára is!

És van még egy ok, amiért egy ésszerű erkölcsi koncepció oktatását már nagyon fiatal korban el kell kezdeni. Mert ha csak az idősebb fiataloknál kezdjük el, akkor számolnunk kell azzal, hogy legalább néhányan már „belekezdtek” – és akkor, ha arról áradozunk nekik, milyen szép is az élet „anélkül”, csak feleslegesen nehezítjük meg a szívüket.

Mindenesetre a nevelés középpontjában nem az Isten iránti félelemnek kell állnia, hogy a fiatalok valami rosszat tehetnek („vétközhetnek”), hanem a magas erkölcsi színvonalból fakadó valódi örömmel kell lennie – ami minden bizonnyal Isten szándékának is megfelel. (Itt már nem játszik szerepet az a kérdés, hogy egyáltalán létezik-e.) És akkor a „vétközés” problémája valószínűleg már magától megoldódik!

11. Miért olyan politikailag is jelentős a „első szexuális kapcsolat” témája?

Itt szeretnék utalni a spanyol filozófusra, Ortega y Gassetre, aki azt a nézetet vallotta, hogy az a motiváció, amely alapján a lányok kiválasztják első szexuális partnerüket – függetlenül attól, hogy házasság céljából vagy bármilyen más okból –, nagyobb hatással van az emberiség történelmére, mint bármely katonai hatalom. Igen, valószínűleg igaz, hogy a legtöbb esetben – és szerintem tízből kilenc esetben – nem a férfiak vagy a fiúk csábítják el a lányokat az első szexuális kapcsolatra, hanem a lányok azok, akik szexet akarnak – és „bizonyos férfiak” csak kihasználják a lehetőséget, és „nem hagyják ki a lehetőséget”, ezért nem látnak felelősséget és nem is érzik magukat semmire kötelezve. Hiszen ők csak a lányok saját kívánságára tettek nekik kedvezményt. (Lásd ehhez az 5. pontot, hogy kik a lányok felbujtói!) És képzeljük el egyszer azt a hatalmat, amellyel keresztény egyházaink rendelkezhetnének, ha sikerülne nekik motiválni a fiatalokat arra, hogy eleve magas ideálok alapján válasszák ki partnereiket – és ha ez a Biblia nélkül is jobban menne, miért ne? Mert az, hogy a valódi Jézus mit akart valójában, úgymint nem megbízható.

És a hatalom, amelyet a vallásunk ilyen módon kibontakoztathatna, éppen a mai emberek számára is kellemes, ha nem is boldogságot hozó teherként lenne érzékelhető!

A katolikusok előnye a protestánsokkal szemben ebben a tekintetben az, hogy a protestánsok a „sola scriptura” elvet vallják, vagyis a „csak az Írás”

elvet – vagyis éppen a Bibliát. De mi van, ha ez a „scriptura” Jézus ellenfeleinek művének bizonyul (a kutatásban főként protestáns teológusok is részt vettek, ez a kutatás a német protestantizmus nagy teljesítménye is – így Albert Schweitzer, aki szintén jelentős teológus volt)? Akkor a protestánsoknak van egy problémájuk. Ezzel szemben mi, katolikusok: alapvetően nincs is szükségünk a Szentírásra, csak azt kell tudnunk, miért küzdött az igazi Jézus, hogy ott folytathassuk, ahol ő abba kellett hagynia. És akkor az ő elkötelezettségét kreatívan át is tudjuk ültetni a mai korunkba – a mai pedagógiai és pszichológiai eszközökkel, sőt, a reklámpszichológiával is. Ez elég munka!

Nem szabad elfelejtenünk, hogy Jézusnak már 33 évesen meg kellett halnia. Ekkor pedig elképzelése biztosan még nem volt teljesen kiforrott, hiszen egyáltalán nem lett volna rendben a helyzet, ha beszédei révén valóban sikerült volna legyőzni a maffiaszerű struktúrákat. Ebben az esetben a fiatalok még mindig nem tudták volna, hogyan kellene valójában értelmesen élniük. Nem elég csak a negatívumot legyőzni, hanem világossá kell válnia, hogy milyennek kell lennie a pozitívumnak, vagyis például „hogyan lehet a különböző szexualitást ápolni”.

Hogy ez a gyakorlatban hogyan nézhet ki, lásd a 13. pontot, 27. oldal (holdfürdőzés!).

12. A vallástörténet figyelmen kívül hagyása esetén egyes bibliai történetek értelmezése során csak értelmetlenségek születnek

Mit jelent ez – vallástörténet?

Amikor az osztályokban el akartam magyarázni Ádám és Éva történetét, először megkértem a fiatalokat, hogy találjanak ki egy viccet – akár pikáns is lehetett, hiszen nem az volt a cél, hogy továbbadják. És amikor úgy éreztem, hogy a fiataloknak mind van egy vicc a fejükben, megkérdeztem, mi a lényege ennek a viccnek, hogy mások is nevéssenek rajta, ha továbbadják. Nos, akkor elmondtam a véleményemet, miszerint a viccben olyan dolgok kerülnek szóba, amik mindenkinek a fejében vannak, de magában a viccben nem hangzanak el.

És a probléma az, hogy ha nem ismerjük ezeket a háttérinformációkat, akkor fogalmunk sincs, min nevetünk. A gyerekeknél ez gyakran előfordul, amikor véletlenül hallanak egy pikáns viccet, amit nem értenek, mert hiányzik belőlük a megértéshez szükséges háttérismeret. De akkor keresnek egy okot a nevetésre, és kitalálnak valamit, ami még féltőn viccesnek is hangzik, de ami alapvetően semmi köze sincs a vicchez. Amikor aztán a viccet a saját verziójukban elmesélik a felnőtteknek, azok kitalálhatják, mi lehetett a szándék, és mit csináltak belőle a gyerekek – és udvariasságból mosolyognak vagy nevetnek.

És – ahogyan azt az óráimon is elmondom – ez vonatkozik bizonyos történetekre is, főleg az Ószövetségben. Ott olyan dolgokról esik szó, amelyek

akkoriban mindenki fejében ott voltak, de amelyeket nem neveznek meg. Ezeket a dolgokat azonban tudnunk kell, ha egy történetet helyesen akarunk értelmezni. Ha nem ismerjük ezt a háttérinformációt, és csak úgy belevágunk az értelmezésbe, akkor – akárcsak azoknál a vicceknél, amelyeknél a gyerekek nem ismerik a háttérinformációkat – csak ostobaságok jönnek ki belőle – és néha nagyon mélyreható, és sajnos gyakran végzetes következményekkel járó ostobaságok.

Erre egy markáns példa Ádám és Éva bűnbeesésének története. Ekkor még olyan nagy teológusok is, mint Pál és Ágoston, eljutnak az örökbűn, vagy manapság inkább az ősbűn teológiájához, amely abban áll, hogy magunk is Istenek akarunk lenni, és erre a teológiára építenek fel egy hatalmas, további teológiai kártyavárat. És Isten a meg tudja, mit találnak ki – és ez a kitalálás az egyházak történetében egyre csak folytatódik! Pedig az örök bűn teológiája elég nagy ostobaság, és természetesen soha nem volt a valódi Jézus elkötelezettségének tárgya, amiért végül meg is ölték!

Ami valójában a lényeg: Természetesen nem örökbűnnel vagy bármilyen eredendő bűnnel születünk, és ezért nincs szükségünk megváltásra!

Az a gondolat, hogy Ádám és Éva bűnbeesésének történetét az örökös bűn irányába értelmezzék, Pál apostoltól származik a Rómaiakhoz írt levélben (18/19): „Ahogyan az Egyetlen (megjegyzés: Ádám) bűne által az ítélet minden emberre rászállt, úgy az Egyetlen igazsága által is az igazságszolgáltatás jött el minden ember számára, amely az életre vezet. 19Mert ahogy az egy ember engedetlensége által sokan bűnösökké lettek, úgy az Egyetlen engedelmessége által is sokan igazakká lesznek.”

Ez tehát a bűnös örökség ideológiájának alapgondolata hitünkben. De mi volt az Ádám és Éva-történet valódi, azaz vallástörténeti háttere, és így valódi értelme is?

Itt hivatkozom a cseh protestáns teológus, Jan Heller (1925–2008) „Éva neve” című művére, aki nagyon meggyőzően leírta, hogy ez a történet a kultikus prostitúció ellen szól, amely a történet keletkezésének idején szokásos volt.

És ehhez kapcsolódik az egy Istenbe vetett hit is!

Igen, hogyan is jött létre egyáltalán az istenhit a Biblia őstörténetében? Ezt itt teljesen egyértelműen ki kell mondani: legalábbis ebben az őstörténetben Isten pusztán egy konstrukció! Ehhez először is szem előtt kell tartanunk az akkori babonás társadalmat, amelyben az emberek szilárdan hittek abban, hogy az istenek valamilyen szerencsétlenséget zúdítanak rájuk, ha olyan áldozatokat hoznak, mint a „szent prostituáltakkal” való nemi közösülés és esetenként akár emberáldozatokat is hoznak, az anyagi adományokon kívül, amelyek egyébként is esedékesek voltak.

A kérdés most az, hogy hogyan lehetett lebeszélni az embereket ezekről az áldozatokról, amelyek időnként nagyon embertelenek voltak, nem

utolsó sorban azért, mert teljesen ellentmondtak az érintett emberek önrendelkezési jogának. És ez nem ment olyan egyszerűen, mert mindig ott voltak azok a félelmek – amelyeket természetesen a papok is szítottak –, hogy az istenek hogyan fognak bosszút állni, ha nem kapják meg ezeket az áldozatokat (amelyek egyébként a papok üzleti modelljét jelentették).

És itt jöttek az okos és magas erkölcsi színvonalú emberek azzal az ötlettel, hogy bevezessenek vagy megalkossanak egy új szuperistent, aki mindent teremtett, és aki megteremtette a férfi és a nő közötti szeretetet, a szülők gyermekeik iránti szeretetét és az egymás iránti gondoskodást is, és akinek szemében ezek az embertelen áldozatok egyszerűen bűnök voltak, amelyeket le kellett küzdeni.

Így történt, hogy Hebe, Hepatu vagy Hawwah istennőt, akinek tiszteletére ez a prostitúció létezett, a bibliai bűnbeesés-történet szerzői „Éva nevű nővé” alacsonyították le (nyelvészeti szempontból Hawwah és Éva tulajdonképpen ugyanaz a név), és ami az istennő számára istentisztelet volt, az a Biblia „új szuperistene” számára a bűn par excellence lett. Így tehát Éva alatt egy kultikus szajhát értettek, aki az eleinte tiszta természeti embert, Ádámot nemi közösülésre csábította, és ezzel kezdődött az egész „szexuális zűrzavar”, és elveszett a paradicsom.

Idézek tehát a babiloni Gilgames-eposzról az ősember Enkidu elcsábításáról, aminek következtében ő is elvesztette a paradicsomot:

Aztán tekintetét állatára fordította / De most, amikor a gazellák meglátták Enkidut, / elmenekültek előle. / A sztyepp vadállatai visszahúzódtak előle, / és Enkidu megijedt, teste megmerevedett, / térdjei megroggyantak, és már nem volt olyan, mint korábban, / de most már tudta; megértette. / Megfordulva a szajha lábához rogyott, felemelte szemét az arcára / és hallgatta a szavakat, amelyeket mondott. / A leány így szólt Enkiduhoz: / Most már bölcs vagy, Enkidu, mint egy isten!

*(idézet Oswald Lo-
retz, Schöpfung und
Mythos, Mensch und
Welt nach den An-
fangskapiteln der
Genesis, Stuttgarter
Bibelstudien, 32,
1968, 114. o. alapján)*

*Ez tehát a vallástör-
téneti, és így a való-
di háttére Ádám és
Éva bűnbeesésének
történetének. A
történet tehát nem*

mitológia, hanem egy konkrét eseményt fejeztek ki mitológiai formában!

És van egy illusztráció is Jan Heller „Der Name Eva” című művéhez és a Gilgames-eposz ezen részéhez – mégpedig a konaraki Nap-templomban (India) –, amelyen egy kígyó alakú isten vagy istennő látható, akinek kultuszához a kultikus prostitúció is tartozik. Hogy nem egy házaspárról van szó, az a templom többi „egyértelmű” szobrából is kítűnik. (Fotó: M.P.)

És miért olyan problémás a „szexualitás rendjével” szembeni bűn, hogy a Biblia korai történetében „eredendő bűnnek” tekintik, amit talán „alapbűnnek” vagy „minden bűn anyjának” is nevezhetnénk? Ez ma egyáltalán nem áll olyan messze tőlünk, itt arra utalok, ahogy a fiatal férfiak a lányokat tárgyakkak, vagyis dolgoknak tekintik, lásd 17. o., és éppen így is használják őket: Tehát arról van szó, hogy az embereket ne tegyék tárgyakká – és hogy ne tegyék magukat is azzá, és közben még közreműködjenek is ebben. Mindenekelőtt ez olyan dolog, ami valamilyen módon minden embert érint vagy érinthet! És itt mégis lehet tenni valamit azért, hogy ez egyszer végre rendesen működjön!

Ez azt is jelenti, hogy ez az új Isten nem a legfontosabb szereplője a bűnbeesés történetének, és egyébként sem az, hanem ő, úgy mondhatnánk, csupán egy korabeli eszköz volt valami eléréséhez, nevezetesen az istenhitből fakadó embertelenségek leküzdéséhez.

És ez azt is jelenti, hogy ha egy istenhit nem éri el ezt a célt, akkor felesleges, és más utat kell találni.

Ezzel visszatértünk Jézushoz: ő tehát látta, hogy az ő korában is létezett ez a „szexuális zűrzavar”, ezúttal azonban nem valamely istenek kultikus hátterével, hanem bűnügyi háttérrel, vagyis teljesen nem mitológiai, hanem konkrét módon. És ezt a bűnözést akarta ő most legyőzni – úgy mondhatnánk, mint második Ádám, de most már tényleg: ő maga, mint második Ádám, azt akarta tehát megvalósítani, amit az első Ádám „elrontott”, ebben látta talán élete feladatát.

De ezt a Jézus-értelmezést és annak gyakorlati megvalósítását természetesen nem tudta elfogadni ez a Pál – főleg, hogy Jézus elkötelezettségének kiírása pontosan az ő célja volt –, és így alkotta meg a Római levélben az öreg Ádámról és az új Ádámról szóló téziseit, amelyek aztán a keresztény egyházak örök- vagy eredendő bűn-ideológiájának alapjává váltak. Természetesen Pál tézisei valamilyen módon összekapcsolhatók a valódi Jézus szándékaival – némi intellektuális ügyességgel minden lehetséges. De ez nem helyes!

És hogy ez a „második Ádám”, Jézus, a valószínűleg Jézus által szánt, teljesen „nem mitológiai értelemben” újra érvényre jusson, hogy Jézus valódi elkötelezettségét végre ma is gyakorlatba ültessük, ez a koncepció célja. Ez azt is jelenti, hogy a szexuális erkölcs problémáját mai eszközökkel kell megoldanunk – és eközben a régi „recepteket” is meg kell kérdőjeleznünk,

hogy ma is van-e értelme és célravezetőek-e.

Mert Jézus szándéka ma egyáltalán nem valósult meg. Csakhogy a nem-monogámia fiaskója ma már nem „kultikus prostitúció” vagy „bűnügyi zsarolás” néven fut, hanem „szexuális önrendelkezés” néven. De amit állítólagosan tudományos tekintélyek a fiatalok „szexuális önrendelkezéshez” való jogaként sulykolnak belénk, az valójában csak egy többé-kevésbé rafinált, testellenes manipuláció következménye – lásd az 5. pontot! És a pedagógia kapitulációja!

Tehát: van-e értelme az istenhitnek, az imádságoknak, az áldozatoknak és az összes vallási szertartásnak, van-e értelme a szegényre való nevelésnek, valóban előrevisznek-e minket ezek a jobb erkölcs tekintetében?

Természetesen mindent meg lehet indokolni, de nagyon kétséges, hogy jó megoldás-e az, ha az emberek Isten iránti szeretetből vagy egy istenség büntetéseitől való félelemből nem tesznek rosszat, vagy legalábbis nem tesznek valami nem túl jót. Mert a tapasztalatok szerint sem az Isten iránti szeretet, sem az Istentől való félelem nem segít – nem utolsósorban azért, mert éppen a mi keresztény vallásunkban is mindig jelen van a bizalom Isten irgalmában. Tehát a válasz egyértelműen „nem”: az Isten iránti szeretet vagy az Istentől való félelem nem segít igazán!

A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy egyáltalán nem tévedünk, ha egyáltalán nem hisszük, hogy létezik Isten – de persze semmi sem szól ellene annak, hogy úgy viselkedjünk, mintha létezne egy Isten, aki örül annak, ha az ő akaratának megfelelően erkölcsösen viselkedünk. De nem szabad túlzásba vinni az Istenbe vetett hitet, és főleg a hozzá kapcsolódó kultuszt. Fontos egy ésszerű erkölcs, amely működik is!

Ezzel pedig a szegény problémája is megoldódottnak tekinthető, amely a pszichológiai szempontból nagyon is hihető bűnbeesés-történetben egy olyan „bematolás” következménye, amely nem a szereteten és a „férfi és nő közötti örök társuláson” alapuló közösség rendjében történik. A szegényre épülő erkölcsi modell azonban összefüggésben áll a testet, és így a meztelenséget is elutasító örökbűn-ideológiával, amelyet Szent Pál és főként Szent Ágoston hirdetett, és amely még mindig bennünk él. De mi van, ha legyőztük ezt az örökbűn-ideológiát? És ez a koncepció abból indul ki, hogy ez nagyon is lehetséges – ha csak valódi akaratunkkal fogunk hozzá a siker érdekében!

Hogyan kell tehát a gyakorlatban kezelni a bűnbeesés történetének egy ésszerű értelmezését? Itt utalok az eredeti zsidó hit mai megvalósítására a 4. pontban a 8. oldalon, valamint a 10. pontra, amelyben bemutatom, hogyan nézhet ki a gyermekekkel való pedagógia. És egy ilyen pedagógia már nem a szülők feladata, mert mi haszna van a fiataloknak abból, ha más szülők nem így nevelik a gyermekeiket, és csak nekik van jó erkölcsi koncepciójuk? Az értelmes erkölcsi nevelés tehát egy közösség feladata – például egy ésszerű hittanórában, ahol az ésszerű életfelfogásról van szó!

13. A romantikus középút – mámorító holdfürdő!

Jelenleg – legalábbis nálunk, Németországban – nagyon gyakran, sőt, túlságosan gyakran fordul elő, hogy egy lány megkérdezi a fiút: „Akarsz a barátom lenni?“, ami egyértelműen annyit jelent: „Elegem van a szüzességemből, nem akarsz te elvenni?“ Valójában ez egy szörnyű, méltatlan, becstelen és primitív eljárás. A szép romantikának nyoma sincs. (A lányokat erre ösztönzőkről itt is: lásd az 5. pontot, 9. oldal!)

Mennyivel szebb és színvonalasabb viszont az a koncepció, amikor egy lány megkérdezi egy fiút: „Csodálatosnak képzelem el, hogy veled fürdünk a holdfényben, neked is lenne hozzá kedved?“ A holdfürdő itt a egymás iránti felszabadító nyíltságot jelenti, a félelmek nélküli szabadságot, ahogyan azt ebben a koncepcióban leírják: Talán egy meleg éjszakán, egy réten fekvé, csupán a holdfényben fürödve – vagy valami hasonló. De nem kell, hogy mindkettőjüknek mindent kipróbáljanak, ami lehetséges! Egy lány számára is kellemes, ha például egy tengerparti kiránduláson vagy egy érdekes utazás során van egy védelmezője, vagy ha valamikor egy paradicsomi sportmasszázst is kipróbálhat, amelynek során a „különleges testrészek” természetesen tabu maradnak. Mindenekelőtt egy ilyen kívánság azt is jelzi, hogy hajlandóak vagyunk leküzdeni a félelmeinket, és nyitottak vagyunk arra, hogy igazán megismerjük egymást. Mennyi mindent tehetnek együtt?

És ha közben mindkettőjüknek igazán „forró” lesz, és már nem tudják „vissza-fogni” magukat, akkor a „nem mindent – de nem semmit” elv szerint: Ő lent, ő pedig fent, egymásba fonódó lábakkal, így ő tartja a kezében a gyeplőt, vagyis itt is gyakorolja az emancipációt – és ha közben jól érzi magát, és mozog, hogy fokozza az érintkezést, akkor ő is remekül fogja érezni magát, és egyáltalán nem akar majd behatolni – lásd a 6. pontot. De vigyázat, ezt a együtt-létet mindketten csak akkor gyakorolják, ha – amennyiben az orgazmus működik – örökre együtt is maradhatnak és akarnának maradni! (Megjegyzés: „A patriarchátus” című könyvében az antropológus és szexológus Ernest Borneman <1915 – 1995> összefüggést lát a szexuális viselkedés és a társadalmi viszonyok között általában. Ha igaza van, az azt jelenthetné, hogy a nők valódi emancipációja a szexuális viselkedésben a társadalmi viszonyokat is általában megváltoztatja – a nők valódi, teljes emancipációja irányába. Ez azt is jelentené, hogy az egész nemi szerepek kérdése teljesen felesleges. És szerintem Bornemannek igaza van! Mindenesetre egy lány valódi emancipációja a szexuális viselkedés terén senkinek sem árthat!)

És mindketten bármikor újramezhetnek mindent egy másik emberrel, teljes romantikával, ha a kapcsolat nem úgy alakul, ahogy várták, és rájönnek, hogy egyszerűen nem illenek össze!

Talán a morális modelleket is meg lehet különböztetni kereszténytelen vagy pogány (több intim partner) és igazán keresztény, sőt igazán szép romantikus („az egyetlen igazi”, és ez a „holdfürdőzés” révén mindenki számára reális

lesz) kategóriákra? Igen, ez egy olyan erkölcsi modell, amely páratlanul vonzó és gyorsan közvetíthető, mert egyszerűen megfelel az emberi természetünknek, és a fiatalok is ezt akarják, ha egyszer megismerik!

Tehát alternatív tipp a fiataloknak: ne fogyaszthatják a különböző szexualitást, hanem ápolják!

És aki többet szeretne tudni erről, kérjük, írja be a „penetrációmentes szexualitás” kulcsszót: <https://basisreli.lima-city.de/pen-frei.htm>

És itt lenne az iskola és az egyház feladata, hogy a fiatalokat ebbe az irányba vezesse. Mivel azonban az iskolának alapvetően inkább értékneutrálisnak kell lennie, és valójában nem szabadna konkrét életfelfogást ajánlania, erre inkább az egyházak jöhetnek szóba. Nekik csak a valódi Jézusra kell támaszkodniuk, és éppen ezért lehetnének, sőt kellene is, hogy azok legyenek, akik kifejezetten konkrét életfelfogást tartanak a programjukban!

Lehetséges, hogy a meztelen kereszteltek keresztelése, ahogyan az az őskeresztény egyházban szokásos volt, a valódi Jézusra vezethető vissza, vagyis hogy már nincs szükségünk semmiféle „ruhadarabokra” erkölcsi öltözékünkhöz, hanem a „Szentlélek fegyverzetével” vagyunk felruházva. Mindenesetre a valódi Jézus ma már azokat a társadalmi rétegeket is érdekelheti, amelyeket az egyház már rég elvesztett – gondolok például a munkásokra! Igen, hát nem vagyunk-e már régóta a „polgárok” egyháza?

És az előny a nem keresztényekkel, főleg a muszlimokkal szemben: nem kell többé tehetetlennek lennünk, amikor éppen ők ítélik meg szent írásainkat, hogy úgymint minden hazugság.

És mivel egy ilyen koncepció nagyon fontos egy fiatal ember életében, és mivel mind a fiatalok, mind a családjaiknak szükségük van egy szertartásra az ilyen fontos dolgokhoz, és közben ünnepelni is akarnak, meg lehetne vitatni egy „keresztelő-felújítást”, amely teljes mértékben az egyház korai gyakorlatán alapul: Ez a „megújítás” talán úgy nézhetne ki, hogy a fiatalok egy nyilvános fürdőben együtt fürdenek – úgy mondhatnánk, hogy megtapasztalják a „paradicsom ízét”, „csak a Szentlélek páncéljában”. Fontos, hogy a gyerekek valóban szeressenek részt venni ezen a fürdőzésen, és hogy az ne egy tipikus „istentiszteleti rendezvénynek” tűnjön, hanem számukra igazi szórakozás legyen. És hogy a felnőttek közül ki lehet vagy kell ott lennie: titkos szavazás a gyerekek között!

Utána pedig a gyerekek, úgy öltözve, ahogy maguk szerették volna, harangszó és orgonaszó kíséretében vonulnak be a padoktól megtisztított templomba. Egy gyülekezeti vezető talán mondhat néhány kedves szót, majd következik egy étkezés, amely azonban szándékosan nem egy grandiózus ünnepi vacsora. Inkább a gyermekek szülei állítanak fel asztalokat a saját kultúrájuknak megfelelő harapnivalókkal – és az elsőáldozók vendégei asztaltól asztalig járnak –, itt-ott megkóstolják a felkínált ételeket, és közben

beszélgetésbe elegyednek egymással.

És hogyan tovább egy „igazi Jézus” szerinti egyházzal?

Ez a Jézus valójában nem azokat a szentségeket alapította, ahogyan azokat a templomokban gyakorolják – azok ugyanis mind a Pál-ideológiához kapcsolódnak. Tehát el lehet felejtetni őket. Marad talán a keresztelés, sőt a gyermekkeresztelés is (ami egyébként szép szokás), és nem az örökbűn alól való megszabadulásként, hanem a szülők, a gyermek családja, a család barátai, végül pedig a gyülekezet és az egész egyház részéről a gyermeknek szóló szép kívánságként egy boldog és Istennek tetsző életre – függetlenül attól, hogy létezik-e Isten ... És ha létezik, akkor örül és áldását küldi!

És akkor ott van még a „keresztelés megújítása” – amikor a gyerekek már megértették, miről van szó. Hogyan történik ez a megújítás, azt leírtam.

És aki többet szeretne, az elmehet a templomba, és – egyedül vagy másokkal együtt – magánmiséket szervezhet! Erre példaként szolgálhatnak talán a zarándoklatok, amik eddig is léteztek, és egyre nagyobb népszerűségnek örvendenek, például a spanyolországi Santiago-i zarándokút. Megmaradnak a nagyhét (vagyis a húsvét előtti hét) felvonulásai Spanyolországban, Szicíliában és bárhol máshol. Ezek a felvonulások elsősorban Jézus szenvedésére és halálára vonatkoznak, vagyis valamire, ami valóban megtörtént. Nálunk ez nagyjából Johann Sebastian Bach Máté-passiójának előadásával lenne egyenértékű.

De úgy gondolom, Mozart, Haydn és sok más szerző gyönyörű zenei miséi is megmaradnak, és így továbbra is előadják őket – még ha már nem is egy szertartás kíséretével, hanem Jézusról szóló költeményként, akinek célja egy olyan paradicsomi világ volt, amely Istennek is tetszene.

De mindez csak gondolat, a megvalósítást azoknak kellene hagyni, akik magas erkölcsi elvek szerint akarnak élni, és végül is így élnek.

14. Immanuel Kant valláskritikája pontosan a valódi Jézushoz vezet.

Sokan úgy vélik, hogy a kelet-porosz filozófus, Immanuel Kant legjelentősebb műve a „A vallás a pusztá ész határain belül” című könyv. Ebben a vallás megkülönböztetéséről van szó „utólagos szolgálatként” és „erkölcsi koncepcióként”. A „kiegészítő szolgálat” alatt Kant elutasít mindent a vallásban, ami kinyilatkoztatással, dogmákkal, csodákba vetett hittel és „mennyei befolyásokkal” kapcsolatos. Ide sorolja az imákat, az egyházi liturgiákat, a zarándoklatokat és a gyónást is, vagyis az egész, az életgyakorlat szempontjából meglehetősen értéktelen „vallási hűhót”. Értelmesnek tartja azonban az ésszerűsége alapuló vallást, amelynek célja, hogy az embereket egy valódi erkölchöz vezesse, méghozzá oly módon, hogy azt meg is tudják élni.

De először is: Immanuel Kant (született 1724. április 22-én Königsbergben, Poroszországban, meghalt 1804. április 12-én ugyanott) „A tiszta ész kritikája” című művével forradalmasította a nyugati filozófiát. Népszerűvé vált a „felvilágosodás” maximája, miszerint az embernek saját értelmét kell használnia, valamint a „kategorikus imperatívusz”. Kant késői művében, a „A vallás a pusztá ész határain belül” címűben nem kevesebbet vállal, mint annak bizonyítását, hogy a keresztény vallásban felismerhetőek egy erkölcsre irányuló ésszerű vallás elemei.

És szerintem ez az ésszerűségi vallás nem csupán homályosan és részben felismerhető, hanem valójában a valódi Jézus szerinti keresztény vallás célja is! A Kant és Jézus közötti különbség valószínűleg abban rejlik, hogy Jézus – a prostituáltakkal folytatott beszélgetései által motiválva, és mivel fiatal férfi volt, és mint ilyen, keményen és agresszíven lépett fel azok ellen, akiket az ő információi szerint felelőssé tett a korszak erköcstelenségéért, míg Kant, mint értelmiségi, óvatosan és burkoltan járt el. Mindketten ellenállásba ütköztek azoknál, akik a korokban a hatalmat gyakorolták, de Kant valahogy meg tudott egyezni ellenfeleivel, amit Jézus nem tudott.

Amennyire látom, ez az ésszerűségi vallás mindenesetre Kant életcélja volt, és így minden kutatásának és publikációjának célja is. Itt tehát egybeesik a valódi Jézus és Immanuel Kant törekvése! És mindezt le lehetne egyszerűsíteni egy ilyen rövid összefoglalásra?

Úgy gondolom, itt összehasonlíthatjuk őt a nyugat- és kelet-porosz csillagkutatóval, Nicolaus Copernicusszal, aki szintén egész életében főként azzal a témával foglalkozott, hogy nem a Nap kering a Föld körül, hanem éppen fordítva: a Föld kering a Nap körül. És ahogy ma például a több mint 400 oldalas könyvét néhány szóval össze lehet foglalni, úgy valószínűleg Kant elkötelezettségét is néhány szóval össze lehet foglalni. Mert ahogy Nicolaus Copernicusnak szembe kellett szállnia kora dogmaszerű, berögzült nézeteivel, amelyeket mind az egyházakban, mind az egész társadalomban abszolút bizonyosnak tartottak, és így cáfolnia kellett azokat, úgy Immanuel Kantnak is ezt kellett tennie. De ezek a berögzült nézetek ma már nem érdekelnek minket – tehát át tudunk, vagy legalábbis át tudnánk lépni rajtuk – egészen az Istenről szóló kérdésig!

De sajnos Immanuel Kant esetében ez nem ilyen egyszerű, mert – Kopernikussal ellentétben – a „józan ész” itt éppen az egyházi embereket nem érdekli, akik még mindig mindenre, ami Jézussal és az erkölccsel kapcsolatos, legalábbis maguknak követelik a magyarázati kizárólagosságot, és bizonyos értelemben még mindig rendelkeznek is vele. És nehéz felülkerekedni az egyházak igényén, legalábbis ha még ennyire sok hívő csatlakozik hozzájuk. Pedig a szűz születéséről és az Isten fiának feltámadásáról szóló történetekbe vetett hit egyértelműen ellentmond minden józan észnek, ráadásul ezeket nyilvánvalóan az ókori istenimádatból

másolták át. Mégis sok ember, és éppen sok egyházi személy számára – hogy a teológusokat és papokat egyszerre, általánosságban így nevezzük – ezek még mindig hihetőek, és mindenféle trükkkel igaznak bizonyítják őket. A magas erkölcs, ami Kantnak fontos volt, sok ember, és különösen az egyháziak számára alapvetően teljesen másodlagos – na és? A lényeg csak az, hogy a vétket itt egy Isten irtalma megbocsátja – ha csak helyesen hiszünk.

De még meddig?

A kérdés azonban az, hogy a jelen koncepcióban szereplő erkölcs, azaz a magas szintű szexuális erkölcs, azonos-e azzal az erkölccsel, amely Immanuel Kant fejében volt.

Úgy gondolom, hogy „igen” – és erre vonatkozóan hivatkozom az interneten található különböző szövegekre. Első pillantásra Kant szigorú házassági erkölce, miszerint a nemi közösülés csak a házasság keretein belül helyénvaló, manapság sokak számára talán elavultnak tűnhet (ahogyan ez a koncepció is!). Általánosságban azonban a Kant-kutatók egyértelműen pozitívan értékelik. Egyszerűen fogalmazva, Kant a következő problémát látja: „A cselekmény során az ember tárggyá válik”, mert „átadja magát a másiknak”. Kant tehát a cselekményben, illetve a nemi közösülésben azt a problémát látja, hogy valójában mindig a másik válik tárggyá – amit éppen a normális fiatal férfiak is teljesen problémának tekintenek – lásd 17. és 26. o. Kant véleményem szerint nagyon körülményes házassági felépítményeivel és konstrukcióival ezt a másik tárgyként való felhasználását a házastárs esetében meg kell akadályozni.

Kant elképzelései azonban számomra kissé bonyolultnak tűnnek, és ezért alapvetően kivitelezhetetlenek – legalábbis a legtöbb ember számára. Ezért itt is a „középút” koncepciója mellett érvelek, vagyis a „nem minden, nem semmi” elve mellett, amely sokkal inkább kivitelezhető: Különböző nemű emberek találkoznak egymással – rövidebb vagy hosszabb időre –, és attól függően, hogy egy párkapcsolat legalább elméletileg lehetséges lenne-e, gyakorolják a leírtak szerinti bőrkontaktust is – de semmiképpen sem a nemi közösülést. - amíg mindketten észre nem veszik, hogy itt valami kialakul, úgyhogy egyikük sem akar többé a másik nélkül élni – vagyis kölcsönös érzés alakul ki. Egy külső jel lehet a nő orgazmus okozta mámora, amelyet vagy még senki mással nem élt át, vagy senki más partnerrel nem tud elképzelni – és ami aztán a férfi partnerre is visszahat, és örömmel és önbizalommal tölti el.

És hogy ez az összetartozás érzése olyan erős, hogy a házasságkötés – akár egy vallás szabályai szerint, akár a

két fél családjának keretein belül – természetesen hozzátartozik ahhoz, mielőtt a két fél megkezdi a „teljes testi közösséget”.

Jézus – Pál/Krisztus – Immanuel Kant összehasonlítása

Immanuel Kant vallásfogalma: „szolgálat utáni vallás” „Az igazi erkölcs vallása”

A hívők elkötelezettsége:	Kultusz, szép istentiszteletek, hogy Isten kegyeibe férközzenek, hogy az mindenhatóságának köszönhetően rendbe hozza a világon mindazt, ami nincs rendben.	Kifejezetten azt a problémát is meg kell oldanunk, hogy mi is az igazi (szexuális) erkölcs, és konkrétan foglalnunk kell azzal, hogy ez az erkölcs valósággá váljon.
Külső hatás:	Látszat-erkölcs, úgy kell tünnie, mintha erkölcsös lenne az ember (szexuális szégyen!)	Az emberek valóban a szellemükből fakadó igazi erkölcs szerint élnek, erre akár számítani is lehet!
Vallástörténet:	Krisztus (Pál szerint)	az igazi Jézus
Következtetés:	A (valódi) erkölcs nem fontos! Csak a hit számít.	(valódi) erkölcs a lényeg, a hit másodlagos – sőt, hit nélkül is meg lehet élni.
Cél:	Teljes élet a halottak feltámadása után, örök életben Isten mellett.	Teljes élet itt és most, test és lélek egységében – minden ember számára.
Teológia / Filozófia:	Krisztus áldozati halála által nyertünk megigazolást. Ezért Isten irgalmas hozzánk.	A valódi Jézus sem gondolt áldozati halálra, sem nem akarta azt; számára az volt a fontos, hogy az általa hirdetett magas erkölcsi elveket éljük meg.
Véleményem:	Ez a mítosz-vallás* már elavult – és benyomásaim és tapasztalataim szerint messze nem csak nálunk.	Ennek az ésszerűségi vallásnak (teljesen Kant szerint) van jövője – még akkor is, ha már nem tipikus vallás.

*Ez bizony szélsőséges – de nincs-e igazam abban, hogy Jézus nem vallást, hanem ésszerű életfelfogást akart? És végre erről kell szólnia a dolognak! *) A mítoszok ugyan szépek, de vajon az emberek a mítoszok szerint alakítják-e az életüket? Akkor inkább egy ésszerű vallás...*

És általánosságban:

Természetesen felmerül a kérdés, hogy miért nem Immanuel Kant jutott már rá mindarra, amit én ebben a koncepcióban leírok. Erre azt lehet mondani:

1. A Jézus-kutatás éppen csak elkezdődött, a Jézus / Krisztus különbséget még egyáltalán nem látták, az Újszövetséget még nagyrészt Jézus hiteles életrajzának tekintették.

2. És egyáltalán nem látták, sőt még csak sejteni sem tudták, hogy milyen hatalommal rendelkezett az a maffia, amely ellen Jézus fellépett. Ráadásul Kantnak nagy valószínűséggel egyáltalán nem voltak kapcsolatai olyan maffia-körökkel, amelyek tippet adhattak volna neki – vagy valamilyen módon „erre az irányra” terelhetnék volna a gondolatait.

3. Kant korában alig kételkedtek az istenhitben, és Kant környezetében egyáltalán nem. Ezért Kant számára lehetetlen volt, hogy ebben a kérdésben egyértelmű legyen.

4. Ma sem könnyű úgy beszélni a szexualitásról, hogy ne értsenek félre. Úgy gondolom, Kant idején sem volt ez másképp – ezért ma sok minden rejtélyesnek tűnik számunkra, amikor „erről” volt szó. De hogyan lehet ma ezt megfejtetni?

5. A konzervatív erők hatalma akkoriban sok kritikus gondolat számára egyszerűen még túl erős volt.

6. Sok kritikus gondolatmenet egyszerűen elképzelhetetlen volt.

Mindenesetre az, amit Kopernikusz és Kant akkoriban véghezvitt, nevezetesen a merev struktúrák felbontása, mert azok egyszerűen tévesek voltak, egyszerűen zseniális volt – bár ma ennek nagy része már magától értetődő, és egyszerűbben megfogalmazható. Kant esetében azonban ez eleinte csak elmélet volt. Úgy gondolom, teljesen az ő szándékának megfelel, hogy ötleteinek gyakorlati megvalósításakor kreatívak legyünk, hogy azok valóban „működjenek”!

Mindenesetre az, amit Kant elindított, nagy valószínűséggel pontosan az volt, amit a valódi Jézus is akart!

15. És végül még néhány általános megjegyzés a koncepcióról!

Az itt bemutatott Jézus-kép teljes mértékben alapul

a) elsősorban a német protestáns Jézus-kutatás eredményein, amely körülbelül 250 éve folyik, és

b) az egyházkritikusok, valamint az egyház- és vallásellenesek kutatásainak eredményein, amelyek általában nagyon magas színvonalú tudományos munkák voltak és vannak. Itt például a következőkre gondolok:

1. **Karlheinz Deschner: „Der gefälschte Glaube”** (a istenek történeteiről), 1988/91

2. **Christian Lindtner: „Jézus Krisztus körüli titkok”** („Az Újszövetség nagyrészt a buddhizmusból származó plágium”), 2003/2005

3. **Hyam Maccoby: „A mítoszalkotó”** (Pál többek között Jézus feltámadását és áldozati halálát találta ki; Maccoby szerint a szinoptikus evangéliumok, azaz a Márk, Máté és Lukács evangéliumai is Pál „iskolájából” vagy „íróműhelyéből” származnak), 1986/2007

Úgy gondolom, hogy a minden valószínűség szerint valódi Jézus (és Pál) sajátosságait ezek a könyvek olyan jól és tudományosan vizsgálták, hogy magam is átvehetem őket – és csak egyszerűen össze kellett őket illeszteni.

És egy kicsit a maffiáról: **Petra Reski: Mafia** (maffia ma szinte minden országban létezik), 2014, úgy tűnik tehát, hogy valami rákos daganatként jelennek meg a civilizált, névtelen társadalmakban – és így – véleményem szerint – a korábbi társadalmakban is léteztek. Hogy erről nincsenek hírek, az a dolog természetéből fakad. Hiszen éppen ez a különlegessége az ilyen „frakciónak”, hogy a társadalmakban egyszerűen felismerhetetlenül „úsznak az árral”.

Ennek a koncepciónak az a tézise, hogy az emberben nagy potenciál rejlik a valódi erkölcs kialakítására, ám ezt a nagy potenciált sajnos a teológiában és a pedagógiában már régóta nem csak hogy nem használják ki, sőt, valójában nem is kívánják, hanem egyenesen tönkreteszik. Ez azonban azt is jelenti, hogy egy magas erkölcsi színvonalú társadalom, különösen a szexualitás terén, valóban lehetséges. Lehet, hogy ez az, amit a Biblia őstörténetének szerzői a paradicsom alatt elképzelték?

További információk a www.michael-preuschoff.de weboldalon.

Mi lenne, ha a fiatalok vagy szüleik kinyomtatnák ezt a 36 oldalt, és átadnák a megfelelő tanároknak vagy lelkészeknek, hogy azok egyszer „az igazi Jézus szerint” tartsanak hittanórát vagy konfirmációs órát (vagy akár bérmálási órát)???

Nagyon örülnék, ha visszajelzést kapnék – függetlenül attól, hogy pozitív vagy negatív: hpreuschoff@gmx.de!

16. És még két fontos gondolat ebben a koncepcióban

- ◆ Egy amerikai jogász barátom, hogy jobban megértsem a János 8-ban szereplő bűnös asszony történetét, azt a tanácsot adta, hogy néha olyan törvényeket hoztak, amelyek segítségével a bűnözők még tökéletesebben tudták művelni a bűneiket, mintha ezek a törvények nem léteztek volna. Valószínűleg így volt ez a házasságtörés elleni törvény és a halálbüntetés gyakorlatával is, amelyet bizonyára csak nagyon ritkán alkalmaztak a szó szoros értelmében: Mikor is kapnak el egy házasságtörő párt – ráadásul két tanúval, ami szinte soha nem fordul elő –, viszont a visszaélés nagyon is előfordul – a nők zsarolása céljából. Egy ilyen törvény tehát biztos jele egy gátlástalan, bűnözői patriarchális társadalomnak (= macho társadalomnak). Jézus feltehetően felismerte ezt a bűnözői hátteret, és tenni akart ellene. De ezzel ellenségeivé tette a „templomi embereket” is, akik számára minden törvény istenadta volt – és akiknek ez egyszerűen csak az üzleti modelljük része.
- ◆ A teológusok úgy vélik, hogy Pál nem ismerte a valódi Jézus elköte-

lezettségét – és csak a feltámadt Jézus kinyilatkoztatásaira támaszkodott, amelyeket állítólag megtapasztalt. Itt abból indulunk ki, hogy Pál nagyon is jól ismerte a valódi Jézus elkötelezettségét, és a kinyilatkoztatásokkal kapcsolatos történet csupán egy trükk volt, amellyel szándékosan eltorzította a valódi Jézus elkötelezettségét, és így háttástanította azt – egy, igaz, inkább rejtett összeesküvés keretében, amelyet a maffia és az uralkodó körök szöttek.

Tartalomjegyzék

„Hihető és vonzó alternatívák”

1. TÉMA: MAGAS SZINTŰ SZEXUÁLIS MORÁL A FIATALOK SZÁMÁRA: Aki mindent megtilt, az csak azt éri el, hogy végül „mindent” megtesznek!	1
2. TÉMA: VALLÁS ÉS EGYHÁZ: Jézus mindenki számára: keresztényeknek, muszlimoknak, zsidóknak, és azoknak is, akik elutasítják minden vallást és egyházat!	1
3. TÉMA: A legvalószínűbb és leglogikusabb ok Jézus brutális igazságtalan meggyilkolására és életrajzának hamisítására az, hogy összetűzésbe került a korabeli védelmi pénzt zsaroló maffiával.	4
4. TÉMA: A zsidó, azaz az igazi Jézus	6
5. TÉMA: Az igazi Jézus hamisítása (legalábbis eddig) nagyon sikeres volt: Hogyan manipulálják ma a lányokat egy (látszólagos) önrendelkezés felé.	9
6. téma: A meztelenség dicsérete: Meztelenség és igazi erkölcs	11
7. A szexuális aktus egyszerűen a házasság része!	13
8. És a fogalom valójában gyakorlatias!	16
9. Még ha valami megfelel is egy élőlény, beleértve az embert is, természetes hajlamának, annak a lénynek még meg kell tanulnia, hogyan alkalmazza azt a gyakorlatban.	17
10. A magas szexuális erkölcs pedagógiája általános iskolás korú gyermekek számára	18
11. Miért olyan politikailag is jelentős az "Első szexuális kapcsolat" témája?	21
12. Az itt bemutatott megközelítés teológiai háttere vallástörténeti – az eredendő bűn tanát példaként használva.	22
13. A romantikus középút – a mámorító holdfürdőzés!	26
14. Immanuel Kant valláskritikája közvetlenül az igazi Jézushoz vezet.	29
15. És végül néhány általános információ a koncepcióról	33
16. És még két fontos pont ebben a koncepcióban	34

„Hátsó borító szövege”

Emlékszem az elsőáldozási oktatásomra úgy 75 évvel ezelőtről: A pap maga tanította, legalább részben, és beszélt nekünk az eredendő bűn átkáról, amely Ádám és Éva bukása óta minden embert sújt. Azt is elmagyarázta, hogy ennek az átoknak az egyik következménye a szégyen, hogy késztetést érzünk arra, hogy legalább a nemi szervünket eltakarjuk. És azt is mondta, hogy Jézus a kereszthalála által váltott meg minket az eredendő bűntől. Kissé szemtelenül azt kértem, hogy akkor ténylegesen megszabaduljunk ettől az átoktól, és hogy a szégyen problémája se létezzen; ha van megváltás, akkor biztosan ezt a problémát is meg kellene oldani. Nem emlékszem, mit válaszolt a pap, de amennyire emlékszem, csak kerülgette a témát. És valószínűleg ma is így beszélnek a témáról az összes "egyházi ember".

De valahol legbelül a probléma még mindig motoszkált a fejemben. Ebben a füzetben láthatod, mire jutottam azóta. Ennek már semmi köze a hithez, és biztosan semmi köze a mágiához; egyszerűen csak a természetünkkel összhangban kell cselekednünk. Mindenesetre úgy gondolom, hogy a kérdésemmel és a Jézus általi üdvösséggel kapcsolatos feltételezésemmel (már) jó úton jártam akkoriban. Michael Preuschoff

A szerző okleveles teológus (katolikus) és nyugdíjas szakiskolai hittantanár.